

வருடச் சந்தா ரூ. 2-8-0

[ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையில் மெம்பர்களாகச் சேர்ந்தவர்கள்
இதற்காகத் தனிச் சந்தா செலுத்தவேண்டா]

ஸ்ரீராமாநுஜன்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

25

காரேய்கருணை யிராமாநுச * இக்கடலிடத்தில்
ஆரேயறிபவர் நின்னருளின் தன்மை * அல்லலுக்கு
நேரேயுறைவிடம் நான்வந்து நீயென்னையுய்த்தபின்னுன்
சீரே உயிர்க்குயிராய் * அடியேற்கின்று தித்திக்குமே.

மதராஸ்
ஸத்கிரந்தப் பிரகாசன சபையின் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம் :-
P. B. அண்ணங்கராசாரியர். க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

10-10-1950

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீராமாநுஜன் 25

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

லம் | விக்ருதி ஸ்ரீ (10—10—50) புரட்டாசி ஸ்ரீ | 1 இதழ்

எம்பெருமானும் - கப்யாஸ ச்ருதியும்.

ஸ்வாமி ராமாநுஜர் யாதவப்ரகாசனிடம் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணிக் கொண்டிருக்
கையில் ஒருநாள் அந்த குருவுக்கு அப்யஞ்ஜநம் [எண்ணெய் தேய்த்தல்] செய்து கொண்
டிருக்க *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ* என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு
அவன் அநுசிதமான அர்த்தஞ் சொன்னதாகவும், அது கேட்டு ஸ்வாமிக்கு அஸஹ்யமான
சோகமுண்டாய்க் கண்ணீர் பெருக, அது அவன் துடையைச்சுட, அவனும் ஸ்வாமியின் திரு
முகமண்டலத்தை முற்றுநோக்கி 'உமக்கு இப்படி சோகமுண்டானதேன் ?' என்று கேட்க,
ஸ்வாமி அந்த உபநிஷத்வாக்யத்தின் உண்மைப்பொருளை யெடுத்துரைத்து இப்படிப்பட்ட அழ
கிய நற்பொருளிருக்க, ஹேயமான அர்த்தம் சொல்லக் கேட்கையாலே சோக முண்டாயிற்
றென்று விடை கூறினதாகவும், யாதவ ப்ரகாசன் அது கேட்டுக் குபிதனாய் 'நான் சொன்ன
படி கேட்கில் வாசித்திரும், இல்லாவிடில் விட்டுப்போம்' என்று சொன்னதாகவும் அப்போது
ஸ்வாமி அவனிடமிருந்து விலகிக்கொண்டதாகவும் குருபரம்பரா ப்ரபாவாதிகளில் இதிஹாஸங்
காண்கிறோம். கருடவாஹந பண்டிதரியற்றிய திவ்யஸூரி சரிதத்திலும் பதினேழாவது ஸர்க்
கத்தில் 32, 33, 34 ஆகிய மூன்று ச்லோகங்களினால் இவ்விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.
ஆனால் கப்யாஸச்ருதிக்கு அபார்த்தம் சொன்னதாக விசேஷித்து அங்கு எடுத்துக் காட்டப்
படவில்லை.

ஸ்வாமிக்கு சோகாச்ரு பெருகும் படியாக யாதவர் என்ன அபார்த்தம் சொல்லி
விட்டாரென்று விமர்சிப்போம். கப்யாஸ மென்பதற்கு கபியின் ஆஸ மென்று கொண்டு
[அதாவது, மர்க்கடப்ருஷ்ட மென்று கொண்டு] பொருள் சொன்னதாகவும் இப்படி நிஹீ
நோபமை சொல்வது கூடாதாகையால் ஸ்வாமிக்கு சோக முண்டாயிற்றென்றும் தெரிய
வருகிறது. இங்கே வக்தவ்யாம்சங்கள் பலவுண்டு. கேண்மின். மர்க்கடப்ருஷ்ட மென்
கிற பொருளை யாதவப்ரகாசர் தாமே கல்பனை செய்து சொன்னாரா? அல்லது அவர்க்கு
முன்னே யாராகிலும் சொல்லியிருக்கிறார்களா? என்று பார்க்கவேண்டும். அன்றியும் மர்க்
கட ப்ருஷ்டத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கே உவமையாகச் சொன்னார்களா,
அல்லது அதைப் புண்டரீகத்திலே அந்வயித்து மர்க்கடப்ருஷ்டம் போன்றதான யாதொரு
புண்டரீகமுண்டோ, அதற்கொப்பான திருக்கண்கள் என்று பொருள் கொண்டார்களா?
என்றும் விமர்சிக்கவேண்டும்.

மர்க்கட ப்ருஷ்டமென்கிற பொருள் சங்கராசார்ய ரெழுதிவைத்தா ரென்றும்
அவரைப் பின்பற்றி யாதவர் சொன்னாரென்றும் சிலர் கூறுவது ஒருக்ரந்தத்தையும் நேர்பட
அறியாமையினாலாயது. *பகவத்போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவ்ருத்திம்

பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு:* என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியில் பூர்வாசார்ய பதத்தினல் விவக்ஷிதராக ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரால் காட்டப்பட்டுள்ள த்ரமிடபாஷ்யகாரரே இவ்வர்த்தத்தை எழுதியிருப்பதாக ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டரும் வேதாந்த தேசிகனும் மற்றும் பலரும் எழுதியுள்ளார்கள். ***தஸ்ய யதா கப்யாஸ** மித்யாதி ச்ருதிவாக்யத்திற்கு அவர் **ஆறு** அர்த்தங்கள் எழுதிவைத்திருப்பதாகவும் அந்த ஆறு அர்த்தங்களேயும் அவர் அவிசேஷமாகவே யெழுதிவைத்திருந்தாலும் முதல் மூன்று அர்த்தங்களைப் பூர்வபக்ஷார்த்தங்களாகவும் பின்மூன்று அர்த்தங்களை ஸித்தாந்தார்த்தங்களாகவும் கொள்ளவேணுமென்று ***அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத்*** என்ற ஸூத்ரத்தின் கீழ் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் எழுதியுள்ளார். (இவரே) வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்ய தீபிகையிலும் இங்ஙனமே யெழுதியுள்ளார். தேசிகன் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் [**க: புண்டரீகநயந:**] என்றவிடத்தில் “ [illegible] ” என்று ஸாதித்திருக்கிருர். ஆக, மர்க்கடப்ருஷ்ட மென்கிற அர்த்தத்தையும் த்ரமிட பாஷ்யகாரரே எழுதிவைத் திருப்பதாகவும், அந்த அர்த்தத்தை அவர் பூர்வ பக்ஷார்த்தமாக எழுதியிராமற் போனலும் அர்த்தஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு பூர்வபக்ஷார்த்த மாகவே நாம் கொள்ள வேணு மென்றும் எழுதியுள்ள விதனல் என்ன தேறுகிறதோ அதை ப்ராமாணிகர்கள் அறிவர்கள். யாதவப்ரகாசனைப் போல் த்ரமிட பாஷ்யகாரர் விமதரல்லர். அவரை ஸ்வாமி யெம்பெருமானர் அடிக்கடி கொண்டாடுகிருர். [வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற்காண்க.] அவ்வர்த்தம் ஸ்வாமிக்கு ருசிக்கவில்லை யென்பது வாஸ்தவம். அதைக் கோண்டே அவ்வர்த்தத்தைப் பூர்வபக்ஷார்த்தமாகக் கொள்ளவேணுமென்று ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யப்ரப்ருதிகள் எழுதியருளினர்கள் என்று தெரிகிறது.

மர்க்கடப்ருஷ்டத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமை கூறினதாக வல்லாமல் புண்டரீகத்திற்கு உவமை கூறினதாகவும் காண்கிறது. அப்போது நிஹீநோபமை யென்கிற குற்றத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தில் பிராட்டி பெருமாளுக்குச் சந்தனம் பூசினதாகச் சொல்லுமிடத்து அந்த சந்தனத்திற்கு வால்மீகி முனிவர் விசேஷணமிடுகிருர் **வராஹருதிராபேண** என்று. பெருமாள் திருமேனியில் பிராட்டி பூசுகிற சந்தனத்திற்குப் பன்றியின் உதிரத்தையா உவமை கூறுவது என்று கேட்கிருர்கள். இதற்கு நாம் சொல்லக்கூடிய ஸமாதான மொன்றுண்டு; அதை அடியேன் ஓரிடத்தில் விரிவாக எழுதியிருக்கின்றேன், இங்குச் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றேன். “மிகுதலுங் குறைதலும் தாழ்தலுமுயர்தலும், பான்மாறு படுதலும் பாகுபாடுடைய” என்பது தண்டியலங்கார சூத்திரம். நிஹீநோபமை புன்புலவர் கூறினல் குற்றமென்று தள்ளப்படுமென்றும், அதுவே நன் புலவர் கூறினல் ஆன்ருேரால் குணமென்று கொள்ளப்படுமென்றும் இச்சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்துள்ளார்கள். வான்மீகி முனிவர் நன்புலவர்களில் தலைவராதலால் அவர் கூறின உவமை [வராஹருதிரோபமை] நிஹீநோபமையாகாதென்று முடிந்தது. மர்க்கட ப்ருஷ்டோபமா விஷயத்திலும் இது ஒக்குமன்ருே என்று கேள்வி பிறக்கும். இதை மஹாப்ராஜ்ஞர்கள் விவேசநம் பண்ணியெழுதவேணும்.

கப்யாஸச்ருதிக்கு மர்க்கட ப்ருஷ்ட மென்கிற அர்த்தம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானர் மிகவுமாதரித்தருளும் த்ரமிட பாஷ்யத்திலேயுள்ள தென்பதும் யாதவப்ரகாசன் ஸ்வகபோலகல்பிதமாகவோ சங்கராசார்யோபஜ்ஞமாகவோ சொன்னதன்றென்பதும் இந்த வியாஸத்திற்கு உயிராகக் கொண்ட விஷய மென்றுணர்க.

புண்டரீக சப்தார்த்தம்.

எம்பெருமானைப் புண்டரீகாக்ஷனென்று போற்றாதாரில்லை. தாமரைபோற் கண்ணானென்னும் பொருளை விவக்ஷித்தே புண்டரீகாக்ஷனென்கிறார்கள். [ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வரும் புண்டரீகாக்ஷ நாமத்திற்கு பட்டருடைய பாஷ்யத்தில் தாமரை யென்கிற பொருளின் ப்ரஸ்தாவமேயின்றிக்கே வேறுபொருள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் வேறு. அது நிற்க.] உபநிஷத்தில் *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ* என்று எம்பெருமானது திருக்கண்களுக்குப் புண்டரீகமே உவமையாக ஓதப்பட்டுள்ளது. புண்டரீக சப்தார்த்தம் செந்தாமரையா? வெண்தாமரையா? என்று விசாரம். செந்தாமரைக் கண்ணனென்று பல்லாயிரமிடங்களில் போற்றப் படுகின்ற எம்பெருமான் வெண்தாமரைக் கண்ணனாக இருக்கத் தகுதி யில்லையாகையால் புண்டரீகமென்பது செந்தாமரைக்குத் தான் பெயர் என்னவேணும். ஆழ்வார்கள் புண்டரீகபதத்திற்குச் செந்தாமரையைத் தான் பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றார்களென்பதை நிரூபிக்க இடமுள்ளது.

எங்ஙனே யென்னில்; குலசேகராழ்வார் பெருமாள்திருமொழியில் (8-2.) *புண்டரீகமலரதன்மேற் புவனி யெல்லாம் படைத்தவனே!* என்கிறார். புவனியெல்லாம் படைப்பதற்கு இடமாயிருந்த புண்டரீகம் செந்தாமரையா வெண்தாமரையா வென்று ஆராயுமளவில், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் *கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்* (5-10-8.) என்கிறபாசுரத்தில் செந்தாமரை யென்று ஐயமறச் சொல்லியிருக்கையாலே பேசிற்றே பேசுமேககண்டரான ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளத்தால் புண்டரீகமென்பது செந்தாமரையே யென்று அறுதியிடத்தட்டில்லை.

ஆனால் பரமப்ராமாணிகனான அமரஸிம்ஹன் தனது கோசத்திலே *புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்* என்று வெண்தாமரையாகச் சொல்லி யிருக்கிறானே, அதற்கென்னகதி? என்று கேள்வி வரும். அமரகோசத்தில் ப்ரமப்ரமாதங்கள் பல காண்கையாலே அவற்றுள் இதுவும் ஒன்றாயிருக்கட்டுமே யென்று சிலர் சொல்லத் துணிகின்றார்கள். நம் பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ள மென்ன வென்று பார்ப்போம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆரண்யகாண்டத்தில், மூக்குங்காது மறுப்புண்டு கதறியோடாநின்ற சூர்ப்பணகை *தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ * என்கிறாளன்றோ. இங்குத் தனிச்லோக வியாக்கியான மருளிச் செய்யாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை—"[புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ] * புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜமிறே; * ஸம்ரக்தநயநா கோரா: * என்னுமுங்களைப் போலே எரிவிழியாயிருக்கையன்றிக்கே ஸுப்ரஸந்நதவளமான அக்கண்கள் இருந்தபடி என்" என்று, புண்டரீகபதார்த்தம் வெண்தாமரை யென்றே திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச் செய்துள்ளார். ஸ்ரீராமாயணவ்யாக்யாதாக்களில் தலைவரான கோவிந்தராஜார்யரும் இதை இப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கி யுரைத்துள்ளார். ஆகவே அமரகோசத்தைப் பழிக்க வேண்டிய அவச்யமில்லை.

புண்டரீகாக்ஷன் என்பதற்குச் செந்தாமரைக் கண்ணனென்றே பொருள்கொள்ள வேண்டுமானாலுங்கூட அமரகோசத்தைப் பழிக்கவேண்டா. ஏனென்னில்; புண்டரீக சப்தார்த்தம் அமரகோசத்தின்படி வெண்தாமரைதான். ஆனாலும் வெண்மையென்கிற

விசேஷணம்சத்தை விட்டுநீக்கித் தாமரை ஜாதியென்னுமளவே கொள்ளக் குறையில்லை. பாற்கடலை க்ஷீரஸமுத்ரம் என்று சொல்வது போலவே 'க்ஷீராப்தி, க்ஷீராம்போநிதி' என்றும் சொல்லா நின்றார்கள். இங்கு க்ஷீரதி, க்ஷீரநிதி என்னுமளவே விவக்ஷிதமாய் அப்தி என்பதிலுள்ள அப்பதமும், அம்போநிதி யென்பதிலுள்ள 'அம்பஸ்' என்னும் பதமும் பொருளில்விடப்படுவதை இவ்விடத்திற்கு ஒருபுடை நிதர்சநமாகக் காண்க.

மற்றொன்றுங் காண்மின் ; கலபம் என்கிற வட சொல்லானது வயோநியதியுள்ள யானைக்குட்டியைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும் விசேஷணம்சமான வயஸ்ஸில் நோக்கின்றிக்கே யானைஜாதியில் மாத்திரம் விவக்ஷையாலே கஜஸாமாந்ய பர்யாயமாகக் கலப பதப்ரயோகம் பண்ணுநின்றார்கள். இதையும் நிதர்சனமாகக் கொள்ளலாம்.

வஸ்துதஸ்து, எம்பெருமானைச் செந்தாமரைக் கண்ணனென்பதும் வெண்டாமரைக் கண்ணனென்பதும் பரஸ்பரம் வ்யாஹதமல்ல. *கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து சேவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்* என்ற திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தில் செவ்வரி படர்ந்திருப்பதாகஸாதித்திருப்பதையிட்டுச் செந்தாமரைக் கண்ணனென்கிறது. 'புண்டரீக விசாலாக்ஷஃ' என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருளினபடி ஸுப்ர ஸந்நதையையிட்டு வெண்டாமரைக் கண்ணனென்கிறது.—என்று எளிதாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. இதுவே பூர்வாசார்யாபிமத நிர்வாஹம்.

புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம் என்று அமரஸிம்ஹன் கோசமிட்டது அஸம்பத்தமாகில் அதை நம் பூர்வாசார்யர்கள் ஆதரித்திருக்க மாட்டார்களன்றே. எம்பெருமான் வெளுத்த கண்களையுடையவனென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்ற ப்ரஸக்தியில்லை. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'லோஹிதாக்ஷ: ப்ரதர்தந:' என்னுமிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு லோஹிதாக்ஷனென்னுந்திருநாம மிருப்பதையும் அங்கு பட்டருளிச் செய்த பாஷ்யத்தையும் காணாதவர்களல்லரே ; *செந்தாமரைத் தடங்கண்* என்று ஆழ்வார்கள் வாய் வெருவுவதும் வாசாமகோசரம். இவையெல்லாம் நன்கறிந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை *புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜ மென்ற அமரகோசத்தை யாதரித்துப் பொருள் பணித்தருளின ரென்றால் அவ்வர்த்தத்தை இல்லைசெய்ய நாமோ அதிகாரிகள்!

*கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ * என்ற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளையுட்கொண்டு வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்வாமியருளிச் செய்திருக்கும் கம்பீர திவ்ய ஸூக்தியில் "புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்றிருக்கிறது. இங்கு புண்டரீக பதத்தின் மேல், தளம் என்றொருபதம் கூட்டிப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்குத் தாமரை மலரோடு ஸாம்யம் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; தாமரையின் அவயவமான இதழோடு ஸாம்யம் சொல்லுகிறதாகவே ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷை ; இந்த உவமை ஆயதத்வாம்சத்தில்—என்று *ராம: கமலபத்ராக்ஷ:* இத்யாதி அனேக ப்ரமாணோதாஹரணத்துடன் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிரூபணம் செய்தருளியிருக்கிறார். இந்நிலையில் புண்டரீக சப்தார்த்தம் எதுவானாலும் கவலையில்லை. நிறத்திற்கு ஒப்புச் சொல்லுகிறதனறே, நீட்சிக்குத்தானே. அதற்கு வெண்தாமரையானாலென்ன ? செந்தாமரையானாலென்ன ?

உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி—"யத்யபி ஸர்வகோஶேஷு புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜமிதி நிகண்டுஷு, ததாபி [illegible]......" என்று தொடங்கி "ரக்தாம்போஜேऽபி புண்டரீகமிதி [illegible]" என்று முடித்திருக்கிறார்.

முத்தம் சண்ணம் மொட்டு மெய்ப்பொருள்

1. தமிழ்வேத மென்று போற்றப்படும் திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்களின் திவ்யார்த்
ங்களை நாம் உள்ளபடியுணரப் பூருவாசாரியர்களின் அரியபெரிய வியாக்கியானங்களே
றந்த ஸாதனங்கள். விசதவாக்சிகாமணிக ளென்று விருதுபெற்ற மணவாள மாமுனிகளின்
யாக்கியானமுள்ள பகுதிகளில் பொருள் விளக்கம்பெற யாரும் தடுமாற வேண்டியதில்லை
ன்றோ. முத்தம், சண்ணம், மொட்டு என்னும் மூன்று சொற்களும் பெரியாழ்வார் திரு
மொழி முதற்பத்தில் வருவன. இச்சொற்களைக் கொண்ட பாசுரங்களுக்கு மணவாள
மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் தெள்ளமுதெனத் திகழ்வதனால் மற்று எந்த வுரையையும் கண்
ணெடுத்துப் பாராமல் அந்த விசதவாக் சிகாமணிகளின் விசதவாக்கையே கொண்டு விவாத
தங்களின் உண்மைப் பொருளை உணர்வோம், உணர்த்துவோம்.

2. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் * சீதக்கடலென்னும் பதிகமானது—யசோதைப்
பிராட்டி தன்னிடம் வந்து சேர்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவின் திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைப்
பாதாதி கேசாந்தமாகத் தோழிப்பெண்களுக்குக் காட்டியவாறு யமைக்கப்பட்டுள்ளது.
பாதாரவிந்தம், விரல்கள், கணைக்கால், முழந்தாள், துடை ஆகியவற்றை முதலிருந்து ஐந்து
பாசுரங்களினால் காட்டியானபின் * மத்தக்களிறென்னு மாறுவது பாசுரத்தினால் * முத்த
மிருந்தவா காணீரே * என்று முத்தமிருந்தபடி காட்டப்படுகிறது. இப்பாசுரத்திற்கு அவதாரி
கையிடும் மணவாள மாமுனிகள் “ திருத்துடையிலழகை அநுபவித்த வனந்தரம் திருக்கடி
ப்ரதேசத்திலழகை அனுபவிக்கிறார் ” என்று அருளிச் செய்துள்ளார். மாமுனிகளின் வியாக்
கியானத்திற்கு அரும்பதவுரையொன்று அநபேக்ஷிதமாயிருக்கவும் ஜீயரரும்பதவுரை யொன்று
அவதரித்து அதுவும் அச்சேறியுள்ளது. அதில் “திருக்கடி ப்ரதேசமாவது கடிப்ரதேசவர்த்தி
பும்ஸ்த்வ சிஹ்நமான அவயவ விசேஷம்” என்று விவரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது. கண்ணபிரா
னுடைய ஆண்குறியைக் காட்டுவதாக ஸுஸ்பஷ்டமான விவரண முள்ளது. ஆனால் இங்கு
மாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்தி யொழிய வேறொன்றும் சான்றாகக் கொள்ளப்பட வேண்டா
வென்பது நமது கருத்தாதலால் அவ்வரும்பதவுரை இங்கு நமக்குப் பிரமாணமாக வேண்டா.
மூலத்தில் * முத்தமிருந்தவா காணீரே * என்பதனால் திருக்கடி ப்ரதேசத்தினழகை யநுபவிப்ப
தாகக் காட்டியருளின மாமுனிகள் கடிப்ரதேச சப்தத்தினால் விவக்ஷித்த அவயவ விசேஷம்
எது? என்பதில் ஸத் ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்களுக்கு ஸந்தேஹ விபர்யயங்களிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை.
சிலர்க்கு ஸந்தேஹ முண்டாகுமென்று மாமுனிகளே திருவுள்ளம்பற்றி, பாட்டினுரையில்
“ முத்தமிருந்தபடியைக் காணுங்கோள் ” என்றருளிச் செய்தபின் “ முத்தம் — சண்ணம் ”
என்று மருளிச் செய்தனர்.

3. 1914-ஆம் வருஷத்தில் சென்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையார் பதிப்
பித்த வியாக்கியானத்தில் “ சண்ணம் ” என்ற பிறகு “ அதாவது கடிப்ரதேசம் ” என்
றொரு வாக்கியம் அதிகமாகக் காண்கிறது. 1880-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த சித்திரகூடம்
திருவேங்கடா சாரியர் பதிப்பில் அந்த வாக்கியம் கிடையாது. அவதாரிகையினால் புநருக்த
மாகிறபடியால் இந்த வாக்கியம் அநபேக்ஷிதம். இது இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம்;
இதில் விவாதமில்லை. “ முத்தம்—சண்ணம் ” என்றருளிச் செய்திருப்பதனால், முத்தம் என்

பதற்குச் சண்ணமென்பது பொருள் என்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றினரென்பதறியலாயிற்று. "டீகா கோமபேக்ஷதே" என்கிற முறையில் வியாக்கியானம் செய்பவரல்லர் மாமுனிகள். **சண்ணம்** என்ற சொல்லின் பொருள் ஸுப்ரஸித்தம் என்று கொண்டே மாமுனிகள் (முத்தமாவது சண்ணம்) என்று அருளிச் செய்துவைத்தார்.

4. **சண்ணம்** என்கிற சொல்லும் பெரியாழ்வார் திருவாக்கிலேயே அவதரித்திருப்பதால் அவ்விடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் என்னவென்று பார்ப்போம். கண்ணபிரானுடைய தளர்நடையைக் கோரும் பதிகமாகிய * தொடர் சங்கிலிகையில் பத்தாம் பாட்டில் * சிறுச் சண்ணம் துள்ளஞ் சோரத் தளர்நடை நடவானோ * என்றுள்ளது. இவ்விடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு ;—"[பெருநீர் இத்யாதி.] தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹ ஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங் காட்டில் பெரிதாய் அத்விதீயமான தீர்த்த பலத்தைத் தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர் நடை நடவானோ." என்றிவ்வளவேயுள்ளது.

5. கீழே "முத்தமாவது சண்ணம்" என்று விவரணம் காட்டியருளினவர் சண்ணமாவது இன்னதென்று விவரணம் காட்டியருள வேண்டுமே ; காட்டிற்றிலர் ; ஏனென்னில்; 'இதன் பொருள் ஸுப்ரஸித்தமிறே' என்கிற திருவுள்ளத்தினாலாம். அது ஸுப்ரஸித்தமென்பதைச் சிறிது உபபாதிக்கிறோம். ஆண்குறியைச் சுண்ணியென வழங்குவது உலக வழக்கு. **சிச்ந** மென்னும் வடசொல்லானது தமிழில் சின்னமெனத் திரிந்து அதுவே சண்ணமென்றும் சுண்ணி யென்றும் திரிந்து வழங்குவதாகப் பேரறிஞர் பகர்வர். ப்ரஸவ மென்னும் பொருளதான **ஸூதி** என்கிற வடசொல் வெகு விகாரமடைந்து பெண்குறிக்கு வாசகமாக உலகில் வழங்கிவரக் காணுகின்றோமன்றோ. அது போலவே இதுவும். வடசொல்லில் ணகரத்திற்கு முன்வரும் ரகரம் [ரேபம்] ணகரமாகவே மாறுதலை **சூர்ணம், வர்ணம்** முதலிய சொற்களிற் கண்டோமாதலால் **சரணம்** என்னும் வட சொல்லே சண்ணமெனத் திரிந்ததாகக் கொள்வதும் பொருந்தும். சரணமென்னுஞ் சொல் காலுக்கு வாசகமாய் காலிடையிலுள்ள குறிக்கு ஆகு பெயராகும். மாடுகளுக்குச் செய்யும் பீஜமர்த்தனத்திற்குக் கால் பிடித்தலென்னும் வழக்குள்ளது. நாபிதர்கள் ஒரு வபநத்தைக் கால்வழித்தலென்பர்கள். இங்ஙனே பலபல வழக்குக்களை நினைக்கலாம். குஹ்யமென்றே சொல்லப்படுகிற அவயவ விசேஷத்தை ஸாக்ஷாத்வாசக பதத்தையிட்டுச் சொல்லாது ஸந்நிஹிதமான அவயவாந்தரத்திற்கு வாசகமானதொரு பதத்தையிட்டுச் சொல்லுதல் வேதவழக்கு. நமது யஜுர் வேதத்தில் ஆறுவது காண்டத்தில் ஐந்தாவது ப்ரச்நத்தில் (31.) * [illegible] * என்று ஓதப்படுகிறது. இதில் துடைக்கு வாசகமான ஊருபதம் பலகால் வருகிறது; ஆனால் இங்குத் துடையென்னும் பொருளில்லை. துடைக் கருகேயுள்ள குஹ்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று பாஷ்யமுள்ளது. "[illegible]" என்பது பட்டபாஸ்கரபாஷ்யபங்க்தி. இங்ஙனே நாமெடுத்துக்காட்டவரிய இடங்கள் பல்லாயிரமுள. இப்போது இவ்வளவே போதும். **சரணம்** என்கிற வட சொல்லே சண்ணமெனத் திரிந்ததென்பதைப் பலர் இசைந்து காட்டியிருப்பதால் இதைப்பற்றி இங்குநாம் அதிகமெழுத வேண்டாவே.

6. இனி விமர்சிக்க வேண்டியதொன்றே ; சரண பதத்தின் திரிபாகிய **சண்ண** மென்னுஞ் சொல் சரண சப்தார்த்தமான திருவடியையே குறிக்கின்றதா ? அல்லது வடமொழி வேதத்தினின்று எடுத்துக் காட்டிய ஊரு பதம் போலே குஹ்யாவயவ விசேஷத்தைக்

குறிக்கின்றதா? என்பதே. திருவடியைத்தான் குறிக்கின்றதென்று சொல்ல இடமில்லை; ஏனெனில், கீழே (முத்தமாவது சண்ணம்) என்று விவரணம் காட்டியருளின மணவாள மாமுனிகள் சண்ணமென்பதற்குத் திருவடியெனும் பொருளைத் திருவுள்ளம் பற்றினரென்கைக்குச் சிறிது மிடமின்மையால். * முத்தமிருந்தவா காணீரே * என்ற விடத்திற்கு இட்டருளின அவதாரிகையில் கடிப்ரதேச மென்று அருளினவராதலால், முத்தமென்றும் சண்ணமென்றும் கடிப்ரதேச மென்றும் பர்யாயமென்று மாமுனிகளின் திருவுள்ளமாகத் திடமாய்த் தேறிற்று. ஆகவே * சிறுச் சண்ணந்துள்ளஞ் சோர * என்ற விடத்துச் சண்ண மென்பதனால் திருவடி விவக்ஷிதமன்று, கடிப்ரதேசந்தான் விவக்ஷிதமென்று ஊர்ஜிதமாயிற்று. கம்பீரமாகத் திருவெழுத்திடும் மஹான்கள் ஆண்குறி பெண்குறி யென்றுவது குஹ்யாவயவ மென்றுவது எழுதமாட்டார்களன்றே. லாக்ஷணிக பதங்களையிட்டுப் பேசுவதன்றே முறைமை. "கண்ணனுடைய ஆண்குறியை யநுபவிக்கிறார்" என்று மஹாசார்ய பதஸ்தர்கள் எழுதுவர்கள். அது நேர்மையன்றுதலால் 'கடிப்ரதேசத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்' என்று அருளப்ராப்தமாயிற்று. ஆனாலும் ஸ்பஷ்டப்ரதிபத்தியுண்டாகவேணு மென்பதற்காக "அதாவது (முத்தமாவது) சண்ணம்" என்றும் அருளினர்.

7. இங்கு ஒன்று கேட்கலாம்; * தொடர்சங்கிலிகைப் பாசுரத்தில் "படுமும்மதப் புனல்சோர" என்ற விடத்து, "மும்மதப்புனலாவது—மதத்தாலே கபோலத்வயமும் மேட்ரஸ்தானமுமாகிற த்ரயத்தில் நின்று வடிகிற ஜலம்" என்று வியாக்கியான வாக்கியம் காண்கிறதே; இங்கு மேட்ரமென்று ப்ரயோகிக்க வில்லையா? இதுபோலே ப்ரயோகித்திருக்கலாமே என்னலாம். உதாஹ்ருத ஸ்தலத்தில் மேட்ர மென்றது ஆசாரியர்களின் ஸ்வகீய ப்ரயோகமன்று. "கபொலயுக்மகடமேட்ரநதஸ்ய ஜாரா..." என்று மல்லிநாதாதிகளும் உதாஹரித்துள்ள ப்ரமாணத்தினின்று கொள்ளப்பட்டதாமது. ஆகவே அந்த பதத்தை அங்கு ப்ரயோகித்ததைக் கொண்டு அந்யத்ராபி ப்ரயோகாபாதநம் பண்ணுவது பொருந்தாது.

8. முக்கியமான வொருவிஷயம் இங்கு உள்ளத்திற் கொள்ளத்தக்கது; கேண்மின்; கண்ணபிரான் தளர்நடை நடக்கவேணுமென்று வேண்டுமிப் பதிகத்தின் முதற்பாட்டில் "வாரணம் பைய நின்றூர்வதுபோல் தளர்நடை நடவானோ" என்று—யானைக்குட்டி மெல்ல நடந்து வருவதுபோல் கண்ணன் தளர்நடை நடக்கவேணுமென்று சொல்லி அந்த யானைக் குட்டிக்குச் சில அடையாளங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன;—[தொடர் சங்கிலிகை சலார் பிலாரென்ன] யானையானது இரும்புச் சங்கிலியின் தொடரில் கட்டிவைக்கப்பட்டு அதையிழுத்துக்கொண்டு நடக்கும்; [தூங்குபொன்மணி யொலிப்ப] கயிற்றினால் கட்டித் தனது இருபுறத்திலும் தொங்கவிட்ட மணிகள் ஒலிக்கப்பெற்று நடக்கும்; [படுமும்மதப்புனல் சோர] மூன்று வகையான மதநீர் பெருகப்பெற்று நடக்கும். என்றிங்ஙனே சொல்லப்பட்ட அடையாளங்கள் உபமானமான யானைக்குட்டியினிடத்து மாத்திரமன்றிக்கே உபமேயமான கண்ணனிடத்தும் விவக்ஷிதமாகப் பொருந்தவேண்டும்; இல்லையேல் முன் ஒன்றரையடிகள் வீணாகவே பாட்டைப் பூரித்துக் கிடப்பனவாகும். அங்ஙனே யாகவொண்ணாது; யானை தொடர் சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்ன ஊர்வதுபோலக் கண்ணனும் தன் திருவடிகளிலணிந்த ஆபரணங்கள் சலார்பிலாரென்ன நடப்பன்; யானை தூங்குபொன்மணி யொலிப்ப ஊர்வது போலக் கண்ணனும் உடைமணி பறைகறங்க நடப்பன்; யானை மும்மதப்புனல் சோர ஊர்வது போலக் கண்ணனும் மூவிடப் புனல்சோர நடப்பன்; கன்னமிரண்டும் குறியொன்றுமாகிய மூவிடங்களிலும் தோன்றும் மதமே மும்மதமாதலால் கண்ணனுக்கும் அங்

ஙனே மூவகைநீர்ப்பெருக்கு நிரூபிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இதனை அப்பதிகந் தன்னிலேயே ஆழ்வார்தாமே 9, 10 ஆகிய இரண்டு பாசுரங்களிலும் அடைவே நிரூபித்தருளுகிறார். ஒன்பதாம் பாட்டில் * வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல் * என்று மீண்டும் யானையை ப்ரஸ்தாவித்து * தெண்புழுதி யாடித் திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்பட வியர்த்து * என்று வியர்வை நீர் பெருகப் பெற்றதையே யானையின் கபோல மதநீர்க் கொப்பாகக் குறிப்பிட்டு, அதற்கடுத்த பத்தாம்பாட்டில்—கீழே 'மும்மதப்புனல் சோர' என்ற விடத்து வியாக்யான ஸித்தமான மூன்றுவது நீர்க்கொப்பாகவே 'சிறுச் சண்ணந் துள்ளஞ்சோர' என்று அருளிச் செய்கிறுராதலின் இவ்வுபபத்தியை யிட்டும் சண்ணமென்பதற்குக் குறியேதான் பொருளாகப் பகரப் பொருந்தும்.

9. அன்றியும், * பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்தபலந்தருநீர் * என்கிற விசேஷோக்தியை உற்று நோக்குமிடத்து வேறொரு பொருளுக்கிடமில்லை ; 'மூத்திர நீர்தானே, இதைப் பாராட்டிக் கூறவேணுமோ ?' என்று சிலர் வெறுப்பாக நினையாமைக் காகவே 'கங்கையிற் புனிதங்காணும் இச்சிறுநீர்' என்ன வேண்டிற்று. ஹேயமாக நினைக்கக்கூடிய ப்ரஸக்தியுள்ளவிடத்தில்தானே சிறப்புரைத்தல் நிறம்பெறும். ஆண்டாள் * தூயபெருநீர் யமுனை* என்று யமுனைக்குத் தூய்மையிற் பெருமை கூறியது வெறுமனன்றே; கம்ஸன்மாளிகைக் கீழே பெருகுவதனால் ஹேய மென்று நினைக்க ப்ரஸக்தியுண்டாகியே அங்ஙனம் நினையாமைக்காகத் தூய்மையிற் பெருமை சொல்லிற்று. வேதாந்தவாசிரியர் கோதாஸ்துதியில் * ப்ராயேண தேவி பவதீவ்யபதேச யோகாத் கோதாவரீ ஜகதிதம் பயஸா புநீதே * என்று கோதாவரிக்குத் தூய்மை கூறினதும் அந்நதியிடத்து ஹேயதா ப்ரதிபத்திக்கு இடமுண்டானமை பற்றியேயன்றோ ; * ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம், க்ஷிப்ரம் ராமாய சம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண: * என்கிற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி பிராட்டி வேண்டச் செய்தேயும் இராவணனுக்கு அஞ்சி இராமபிரானிடம் செய்தி சொல்லாமையினாலே புனிதத்தன்மையை யிழந்ததென்று சொல்லிற்றிறே. இவ்வகையில், சிசுபால கோஷ்டியார் கண்ணனது சிறுநீரை மற்றையோருடைய சிறுநீரோடொப்ப நினைத்து லகுவாக எண்ணக் கூடுமென்றெண்ணியே 'பாவிகாள் ! அங்ஙனம் நினையாதொழிமின் ; பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்தபலந்தருநீர் காண்மினிது' என்று அருளிச்செய்ய ப்ராப்தமாயிற்று.

10. இனி * வட்டு நடுவே வளர்கின்ற மாணிக்கமொட்டு நுனியின் முளைக்கின்ற முத்தேபோல் சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க * என்ற பாசுரத்திற்புகுந்து ஆராய்வோம். இப்பாசுரத்திற்கு ஒருவருடைய வியாக்கியானமும் வேண்டாவாயிருந்தது. "முத்தேபோல் சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க * என்ற சொல்நயம் மூத்ர ஜலஸ்ருதிக்கன்றி மற்றொன்றுக்கும் இணங்காதே. இரண்டு அண்ட கோசங்களின் நடுவே குறி திகழ்வதானது—இரண்டு நீலரத்ன வட்டுக்களின் நடுவே ஒரு நீலரத்ன மொட்டு வளர்வது போன்றுளது என்று இங்கே விவக்ஷை. இங்கு ரூபகாதிசயோக்தி யென்னு மலங்காரம் அமைந்துள்ளது. பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு நாம் எழுதி தேவநாகரலிபியிலும் தெலுங்குலிபியிலும் வெளியிட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானத்தில் இதை நன்கு விவரித்துள்ளோம் ; அவ்விடத்துப் பங்க்திகள் இவை காண்மின் ;— "க்ருஷ்ணஸ்ய ப்ரஸ்ராவஜலம் வர்ணயந்தி வதந்தி ... [illegible] ... என்று. மொட்டு என்பதற்கு ஸாக்ஷாத்தாகவே ஆண்குறி யென்று பொருளன்று. * தாவி

வயங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே * என்ற நம்மாழ்வாரருளிச் செயலில் தாமரை யென்ஞ் சொல்லுக்குத் திருவடியென்ற பொருள் எவ்விதமாகக் கொள்ளலாகிறதோ அவ்விதகவே மொட்டு என்கிற விதற்கும் குறியென்னும் பொருள் தேறி நிற்கின்றது. 'இரண்டு லோற்பலங்களினின்று கூரிய அம்புகள் கிளர்கின்றன' என்றால், மாதருடைய இருகண்ளினின்று கடாக்ஷபாதங்கள் கிளர்கின்றனவென்பதே பொருளாகத் தேறுவதுபோல, இரண்டுவட்டுக்களின் நடுவே ஒருமாணிக்க மொட்டுதோன்றி அதன் நுனியில் முத்துமுளைக்கின்றது என்றால்—இரண்டு அண்ட கோசங்களினிடையே குறிதோன்றி அதன் நுனியினின்று மூத்திரிந்து முளைக்கின்றது என்பதே பொருளாகத் தேறிநிற்கும். இந்த விவரணத்தைப்பொறுக்கும் படியாகவே மாமுனிகளின் வியாக்க்யானம் அதிகம்பீர ஸரணியில் அமைந்துள்ளது.

11. மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தோடு கூட அச்சிடப் பெற்றுள்ள மற்றொரு வியாக்கியானத்தில் இங்கு ஒரு ஐதிஹ்ய விசேஷமும் ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்யும்படி யென்று காட்டப்பட்டுள்ளது; ஒருநாள் ராஜகோஷ்டியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாயிற்று; சசவாவஸ்தையை இங்ஙனே பேசினபடி வெகு நன்றாயிருக்கிற தென்று அரசன் பாராட்டிக் கூறினனாம்; எதோ க்ராம்யமாகச் சொல்லியிருக்கிறவிது கொண்டாடத்தகுந்ததோ வென்று அங்கிருந்தவோர் அறியாதான் க்ஷேபித்தானாம்; அதற்குமேல் ஒரு ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டதாம். ......இப்படியோரைதிஹ்ய-மெழுதப்பட்டுள்ளது. கீழே நாம் விவரித்தபடியே பாசுரப் பொருளாக இருந்தாலன்றி இவ்வைதிஹ்யம் அமையாது.

12. புனிதமான பிரபந்தத்தில் குறியைப்பற்றியும் மூத்திரத்தைப் பற்றியும் ப்ரஸ்தாவித்துப்பேசுவது வெறுக்கத் தக்கதல்லவா வென்று சங்கிப்பார்க்கு விரிவாகவே விளம்புவோமிங்கு. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம பாடத்தில் த்யானச்லோகமாக உலகமெல்லாம் அநுஸந்தானம் செய்துவரும் * பூ: பாதௌ யஸ்ய நாபி:* என்னும் ச்லோகத்தில் "யஸ்ய வாஸ்தேயமப்தி:" என்றுள்ளது. 'வாஸ்தேயம்' என்பதற்கு மூத்திர மென்னும் பொருளே பெரியார்களின் பாஷ்யத்திற் காண்பது; வேறு பொருள் எதுவும் பொருந்தாது. இப்பொருளுண்மையை யறியாதார் பலர் "யஸ்ய வாஸோயம்" என்றும் "யஸ்ய வாஸ்தவ்யம்" என்றும், "யஸ்யவாஸ்தோயம்" என்றும் மனம் போனபடி தவறானபாடங்களை யோதுகின்றனர். ஸகலவித்வஜ்ஜநபரிக்ருஹீதமான பாடத்தின் படியும் வியாக்கியானத்தின் படியும் மூத்திரமென்று சொல்லியிருப்பதை யாரும் வெறுக்கவில்லை, எவரும் மறுக்கவில்லை.

13. அவ்வளவுதூரம் போகவேணுமோ? பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே இரண்டு முன்றிடங்களெடுத்துக் காட்டுவோம். (5-2-3.) *வயிற்றில் தொழுவைப் பிரித்து* என்ற பாட்டில் "காலிடைப்பாசங் கழற்றி* என்பதற்கு வியாக்கியான மருளா நின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை பலபொருள்கள் பணித்து, சரமார்த்தமாகப் பணிக்கின்றார்—"காலிடைப்பாச மென்று ஹரிணீகுராத்ரமான சர்மவிஷயஸ்நேஹ மென்னவுமாம்" என்று. ஹரிணீகுராத்ரமான சர்மமென்பதற்கு இன்னது பொருளென்று உலகமெல்லா முணரும். மானின்குளம்புக் கொப்பான சருமமாகிய அவயவவிசேஷம்—ஸ்த்ரீலிங்கம்; அதனை இங்குக் கால் என்னுஞ் சொல்லால் குறிப்பிட்டதாக உரைத்திட்டாராயிற்று. ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றின பொருளைத்தானே ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானித்தருள்வர்கள். வழிப்போக்கர்களான பெண்டிர்களின் குறியைப் பேசுமாழ்வார் ஸாக்ஷாத்பகவானுடைய குறியைப் பேசினால் சேதமென்?

14. இன்னமுங் கேளீர்; மேலெடுத்தபாட்டுக்கு நாலாம் பாட்டாகிய * கொங்கைச் சிறுவரை யென்னும் பொதும்பினில் வீழ்ந்து வழுக்கி, அங்கோர் முழையினிற் புக்கிட்டு அழுந்

ஸ்ரீரா. 25—3

திக் கிடந்துழல்வேனை * என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "கொங்கை—முலை; சிறு வரை—சிற்றிடை; போதும்பு—க்ராம்யமான அந்தஸ்ஸ்தானத்தைச் சொல்லுகிறார்.......... விஷயப்ராவண்ய ஸ்தானம்" என்கிற பங்க்திகளுள்ளன. ஹேயமும் ஹேயதமுமான அவய வங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழ்வார் இப்பாட்டிற் சொற்களைப் பெய்தாரென்று இசைய வேண்டிற்றாயிற்று. கண்ணபிரானுடைய குறி இப்படி ஹேயமன்றே. அதனைப் பாசுரந் தோறும் பேசினாலும் வாக்குபுனிதமாமே.

15. மற்றொன்றுங்கேளீர்; பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே (4—5—5.) * மடி வழி வந்து நீர்ப்புலன் சோர * என்ற விதற்குப் பொருள் தெரியுமோ? "யமபடரைக் கண்ட பயத்தாலே ஓர் இந்த்ரிய விசேஷத்தாலே ஜலம் ப்ரவஹிக்க" என்பது வியாக்கி யான பங்க்தி. இங்கு ஓர் இந்த்ரிய விசேஷ மென்றது எது? ஜல மென்றது எந்த ஜலம்? தெரியுமோ? மூலத்தில் மடி யென்று மறைத்துச் சொல்லப்பட்ட வஸ்து எது தெரியுமோ? நெஞ்சால் நினைக்கவும் தகாத—ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதாதிகளின் குறியையும் சிறு நீரை யும் பேசியிருப்பதில் ஒரு விப்ரதிபத்தியுமில்லை; பரமபோக்ய ஸர்வாவயவனை ஸர்வேச் வரனுடைய *ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:* என்னும்படியான திருமேனியில் அவயவ விசேஷத் தையும் தீர்த்தவிசேஷத்தையும் வருணித்ததில் அநௌசித்யசங்கனம் ஆச்சரியமே.

16. திருவாய் மொழியில் (2—5—2) *திருவுடம்பு வான்சுடர்* என்ற பாட்டில் *ஒருவிடமு மெந்தை பெருமாற்கரனேயோ* என்ற மூன்றாமடியின் பொருளை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணரவேணும். ஈடுமுதலிய வியாக்கியானங்களில்—"ஹரிடமென்றதே ஒருவிடமென் கிறது, ஒருவுதல்—நீங்குதலாய், நீங்கினவிடமென்றபடி......தாமரை தேவதையிருப்பிடமாகை யாலே நீங்கினவிடமென்று அநாதரோக்தி யிருக்கிறபடி." என்றுள்ளது. நீங்கின விடமாகக் கொள்ளப்பட்ட விடம் எதுவென்பதை தத்வவித்துக்கள் பக்கலில் கேட்டுணர்க.

17. மற்றொன்றுங் கேண்மின்; அல்குல் என்னுஞ் சொல் திவ்யப்பிரபந்தங்களி லும் பிறநூற்களிலும் பெரும்பாலுமுள்ளது. இச்சொல்லின் உண்மைப்பொருளை உலக மறியும். இடையென்னும் பொருளிலும் குறியென்னும் பொருளிலும் இதற்குப் பிரயோக முள்ளது. * என்னல்குலேறி ஒரு முலையை வாய்மடுத்து * பூந்துகில் சேரல்குல் * இவை முதலான ஆழ்வார் பாசுரங்களில் இடுப்பென்னும் பொருளுள்ளது. * புற்றரவல்குல் புனமயிலே! * என்கிற திருப்பாவைப்பாவிலும் * மெலிவுற்ற வகலல்குல் போகமகள் * என்கிற திருவாய்மொழிப்பாவிலும் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் எப்பொருளை நிலைநாட்டு கின்றன வென்பதை ப்ராமாணிகர்கள் உணர்வர்கள். மாணிக்கவாசகரியற்றிய திருக் கோவையாரில் * உணர்ந்தார்க்குணர்வரியோன்......மணந்தாழ்புரிகுழலாளல்குல்போல * என்றவிடத்து அல்குல் என்பது பெண் குறியையே பகர்வதாக விவரணம் காட்டியுள்ளார் கள். ஆக இச்சொல் இடையைக்குறிப்பதும் மற்றொன்றைக் குறிப்பதுமாயிருத்தல் திவ்ய ப்ரபந்தங்களோடு இதர ப்ரபந்தங்களோடு வாசியற எங்குங் கண்டதாயிற்று. இதில் ஒரு வர்க்கும் வெறுப்பில்லையே. அல்குலென்னுஞ் சொல் குஹ்யாவயவத்தைச் சொல்லுகிற தன்று என்றாலும் அவ்வவயவத்தின் அருகேயுள்ள தொரு பாகத்தைச் சொல்லுகிறதென்ற வது இசைந்து தீரவேண்டுமே. அதைத்தான் எதுக்குச் சொல்லவேணும்? அது புனித மான இடமோ? * என்னையும் நோக்கி யென்னல்குலும் நோக்கி ஏந்திளங்கொங்கையும் நோக்குகின்றார் * என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே "மர்ம ஸ்தானம்" என்றே ஸுஸ்பஷ்டமாகவருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. நிற்க.

18. இனி *படிகொண்ட கீர்த்திராமாயணமென்னும் பத்தி வெள்ளம்* என்று கொண்டாடப்பட்ட பரமபுனிதமான ஸ்ரீராமாயணத்திற் சிறிது செல்வோம். அதில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் கார்காலம் கழிந்து சரற்காலம் புகுந்தமையைக் கூறுகின்ற வான்மீகி முனிவர் (ஸ-30, ச்லோ-28.) *தர்சயந்தி சரந்நத்ய: புலிநாநி சநை: சநை: । நவஸங்கமஸவ்ரீடா: ஜகநாநீவ யோஷித: = தர்சயந்தி சரந்நத்ய: புலிநாநி சனைச்சனை:, நவஸங்கமஸவ்ரீடா: ஜகநாநீவ யோஷித:* என்றொருச்லோக மியற்றியுள்ளார். இது இளைய பெருமாளை நோக்கிப் பெருமாள் பணித்ததாகவுள்ளது. இதன் பொருள் யாதெனில்; சரற்கால நதிகள் மணல் மேடுகளை மெல்லமெல்லக் காட்டுகின்றன; லக்ஷ்மண! இதற்கொரு உவமை தோன்றுகின்றதெனக்கு; சொல்லுகேன் கேளாய்; மாதர்கள் முதன்முதலாகப் புணர்ச்சிக்கு வருங்காலத்துத் தங்கள் அவயவ விசேஷத்தை ஸஹஸா காட்டிவிடமாட்டார்களே, மெல்ல மெல்லத்தானே காட்டுவர்கள். அதுபோலவாயிற்று இதுவும்—என்று. * தத் ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி * என்று உண்மைவரம் பெற்ற வான்மீகி முனிவர் இதைச் சொல்லும்போது இவ்வார்த்தை இராமபிரானது திருப்பவளத்தினின்று அவதரித்தே யன்றோ இருக்கவேணும்.

19. ஜிதேந்த்ரியரான பெருமாளுக்கு இவ்விஷயம் எங்ஙனே தெரிந்ததென்று சிலர் கேட்பர்கள்; நமக்குத் தோன்றுவதைத் தெரிவிப்போமிங்கு; மேலே யுத்த காண்டத்தில் பெருமாள் வருணனை வழிவிடவேண்டிக் கடற்கரையில் ஒரு திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு சயனித்தருளினரென்பதைச் சொல்லுமிடத்து, அந்தத் திருக்கைக்கு விசேஷணமிடுகிறார் வான்மீகி முனிவர் (21—3) ' புஜை: பரமநாரீணாம் அபிம்ருஷ்டமநேகதா — புஜை: பரமநாரீணும் அபிம்ருஷ்டம் அநேகதா * என்று. சிறந்த மாதர்கள் பலருடைய புஜங்களாலே பலகால் மர்த்தனம் செய்யப் பெற்றது ராமபாஹு என்கிறது இதில். உத்தரராம சரிதத்தில் பவபூதி மஹாகவி சொல்லுகிறான் இராமபிரான் தானே சொல்லுவதாக; *ஆவிவாஹ ஸமயாத் க்ருஹே வநே சைசவே தததநு யௌவநே புந:, ஸ்வாபஹேதுரநுபாச்ரித: அந்யயா ராமபாஹு: *ஸீதே! இதோ என் கையைத் தலையணையாக வைத்துக் கொள்: இந்தக் கை எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? விவாஹமானது முதலாக க்ருஹத்திலோ வனத்திலோ, இளமையிலோ யௌவனத்திலோ நீதவிர வேறொருத்தியால் தொடப் பெறாதது காண்—என்கிறது இந்த ச்லோகத்தில். உண்மையில் இத்தகையதான ராமபாஹுவை *பரமநாரீணும் புஜை: அநேகதா அபிம்ருஷ்டமாக எங்ஙனே சொல்லலாமென்னில்; ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகளையே பரமநாரிகளாக இங்குச் சொல்லுகிறதென்று கோவிந்தராஜ ப்ரப்ருதிகள் உரை செய்திருக்கையாலே, மேலே காட்டின *ஜகநாநீவ யோஷித: * என்றவிடத்துள்ள யோஷித்துக்கள் [ஸ்த்ரீகள்] அந்த ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகளேயாதலால் ஒரு குறையுமில்லை—என்று சொல்லலாம்.

20. மற்றுஞ்சிலர் வேறுவகையாகவும் இங்கு ஸமாதானம் சொல்ல முன்வரக் கூடும். எங்ஙனே சொல்லினுமின்பம் பயக்குமே. வஸிஷ்ட சிஷ்யனை விண்வம்பு வார்த்தைகளில் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லாதவனை இராமபிரான் ஸந்தோஷமாயிருக்கும் ஸமயமன்றிக்கே * வெந்துயர்க்கடலில் விழ்ந்தேன் * என்று பரிதாபமுற்றிருக்கும் ஸமயத்தில் "நவஸங்கமஸவ்ரீடா: ஜகநாநீவ யோஷித:" என்று ஹேயத்ருஷ்டாந்தத்தையிட்டுச் சொல்லுவதும், அதனைப் * படி கொண்ட கீர்த்திராமாயணமென்னும் பத்தி வெள்ளத்தில் பொறித்து வைப்பதும் என்னே! என்று ஏசப்பிறந்தவர்கள் திவ்யப்பிரபந்தங்களிலும் * முத்தம் சண்ணம் மொட்டு ப்ரயோகங்களைப்பற்றி ஏசினால் * மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கில்புகழ் * என்ற கணக்கிலே இது புகழேயன்றிப் பழிப்பாகாதுகிடீர்.

21. அந்த ஸ்ரீராமாயணந்தன்னிலேயே (ஸுந்தரகாண்டத்தில்) பிராட்டி தன்னிடம் வந்த திருவடியை நோக்கி * யாநி ராமஸ்ய லிங்காநி லக்ஷ்மணஸ்யச வாநர, தாநி பூயஸ் ஸமாசக்ஷ்வ ந மாம் சோகஸ் ஸமாவிசேத். ....கதமூரு கதம் பாஹு லக்ஷ்மணஸ்ய ச சம்ஸ மே * என்று ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுடைய திருமேனியடையாளங்களையெல்லாம் தெரியச் சொல்லவேணும், துடை முதலிய அந்தரங்க வுறுப்புகளின் ஸந்நிவேசம் பற்றியும் சொல்லவேணும் என்ன, 'தேவரீர் கேட்டபடியே சொல்லுகிறேன் கேளீர்' என்று சொல்லத் தொடங்கின திருவடி (35—17.) த்ரிஸ்திரஸ் த்ரிப்ரலம்பச் ச த்ரிஸமஸ் த்ரிஷு சோந்நத: * இத்யாதிகள் சொல்லியிருப்பதைக் காண்கிறோம். இவற்றுக்கு ஸ்ரீ கோவிந்தராஜாதிகள் கூசாது காட்டியிருக்கும் விவரணம் மறைக்க முடியாதது. இராமனுடைய குஹ்யாவயவங்களைப்பற்றின பேச்சுக்களும் தாராளமாக வந்திருக்கின்றன. த்ரிப்ரலம்ப: என்பதற்கு மூன்று உறுப்புகள் நீண்டிருப்பவன் என்று பொருள்; புருவமும் பாஹுவும் வ்ருஷணமும் நீண்டிருப்பவன்; (அல்லது) ஆண்குறியும் இரண்டு கைகளும் நீண்டிருப்பவன் என்று பொருளென ப்ரமாணங்களுடன் விவரித்துள்ளார் கோவிந்தராஜர். இவ்விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லுபவனோ நித்ய ப்ரஹ்மசாரியான திருவடி. கேட்பவளோ மாதர்க்குயர்ந்த மைதிலி. ஒரு ஜிதேந்த்ரியன் ஒரு பெண்ணரசியினிடத்தில் பும்லிங்க பரிமாணங்களை எப்படி கூறினான்? அவள்தான் எப்படி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்? இதையெல்லாம் கேட்ட பிராட்டி பரமானந்தமடைந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கினதாகவும் (35-85.) சொல்லப் பட்டுளது. * பிதாமஹஸ்யாபி பிதாமஹாய * என்கிற தனியன்படி திருமலைநம்பிபக்கலில் ஓராண்டு வாழ்ந்து ஸ்ரீராமாயண மஹார்த்தங்களை விரிவாகக் கேட்டருளின ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் இவ்வடையாளங்களைப்பற்றின விரிவுகளையும் உபதேசமுறையில் தாம் கேட்டுத் தரித்தும் தமர்களுக்கு உபதேசித்துமிருக்கவேண்டுமே. இதில் அருவருப்பொன்றுமில்லையெனின், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணசிசுவின் ஸர்வஜநத்ருச்யமாய் ஸர்வஜநமநோஹாரியான திவ்யாவயவ விசேஷத்தைப்பற்றித் தாயான யசோதை அமுதினுமாற்ற வினிய சொற்களாலே சொன்னாளாகில் 'எல்லே! ஈதென்ன வினிமை!' என்று உள்குழையவன்றோ ப்ராப்தம்.

22. திருவிருத்தத்தில் (7) * ஞாலம் பனிப்பச்செறித்து நன்னீரிட்டுக் கால்சிதைந்து நீலவல்லேறு பொராநின்றவானமிது * என்ற பாட்டின் பொருளைச் சிறிது உணரவேணும். காலமயக்குத்துறையில் அமைந்தது இப்பாசுரம். தலைவியோடு கூடியிருந்த தலைவன் ஒரு காரியப்பாடாகத் தேசாந்தரஞ் செல்லவேண்டிக் கார்காலத்திலே திரும்பி வருவதாகக் காலங் குறித்துப் பிரிந்து சென்று அக்கார்காலம் வந்தவளவிலும் தான் வாராதிருக்க, கார்காலவரவையும் காதலன் வாராமையையும் நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழியானவள் 'நங்காய்! நீ ஏன் வீணே வருந்துகிறாய்! மெய்யே கார்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்திடுவான்? அவன் சொன்ன கார்காலம் வரவில்லை; கார்காலமன்றாகில் இதோ மழை பெய்கின்றதே, இதுவென்? என்று கேட்கிறாயோ, வானத்தில் நெருங்கி நீர் சொரிபவை மேகங்களல்ல; இரண்டு கரிய காளைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பகையுண்டாகி அவை நிலத்தினின்று மேலேயேறி ஒன்றோடொன்று நெருங்கிப் போர் செய்கின்றன? அவற்றைக் கண்டு நீ மேகமாக மயங்குகிறாயத்தனை; அவை கரிய காளைகளேயன்றி மேகங்களல்ல; பெய்கின்றது மழைநீரன்று; அக்காளைகளின் வியர்வை நீரும் மூத்திர நீரும் பெருகுவதைக் கண்டு மழைநீராக மயங்குகிறாயத்தனை' என்று சொல்லித் தலைவியை ஒருவாறு ஆற்றுகின்றாள் என்பது இப்பாசுரத்தின் தாற்பரியம். மூலத்தில் நன்னீரிட்டு என்றுள்ளது. உண்மையில் மழைநீர்தான் பெருகுகின்றது; அதை இல்லைசெய்து இரண்டு காளைகளின் நீராகக் கூறுகின்றாள். பசுவின் நீராகக் கூறினாலாவது * ஆனின்மேய ஐந்துநீ அவற்றுள் நின்ற

தூய்மைநீ * என்று திருமழிசையார் பாசுரப்படி பாவனமான கோமயத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலாம். ஹேயமான எருதுகளின் மூத்திரம் இங்குப் பேசப் பட்டிருக்கின்றது. பெரியாழ்வார்திருமொழியினும் மிகச்சிறந்த நம்மாழ்வாரது ப்ரதம ப்ரபந்தத்தில் இது பேசப்பட்டுள்ளது. இதில் ஒரு அவத்ய சங்கையும் செய்வாரில்லை. கங்கையிற் புனிதமாய கண்ணபிரானது சிறுச்சண்ண நன்னீரைப் பேசினதால் மஹத்தான அவத்யமாகு மென்பாரைப் பற்றி என்சொல்லவல்லேனென்வாய்கொண்டே.

23. திவ்யதேஜோமயமாய் அப்ராக்ருதமான பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ஹேயமான மூத்திரமிருப்பதாகச் சொல்லுவது மஹாபசாரமென்று சிலர் கூறுவதானது செவியேற்கவுந்தகாதது. ஹேயமான மூத்திரமிருப்பதாக யாருஞ் சொல்லவில்லை; கங்கையிற்புனிதமாய திவ்யதீர்த்தமே ஆசமநாதிகளுக்கும் அர்ஹமானதே சிறுச் சண்ணத்தினின்று துளிப்பதாகப் பெரியாழ்வார் ஸஹ்ருதயமாகப் பேசுகின்றார். ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிகளின் திருமேனியை ப்ராக்ருத மென்பார் யாருமிலர்; அப்ராக்ருதமே. * ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி * என்கிற கீதையையும், * ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப் பிறந்த * என்ற திருவாய்மொழிப்பாவின் பொருளையும் உள்ளபடியறிந்திருக்குமவர்கள் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிகளின் திருமேனிகளில் ப்ராக்ருதத்வசங்கையைக் கனவிலுங் கொள்ளார். உண்பது உறங்குவது அழுவது சிரிப்பது அஞ்சுவது அடிப்பது அடியுண்பது மூர்ச்சிப்பது முனிவது முதலான செயல்களை மநுஷ்ய நிர்விசேஷமாகக் கொண்ட விபவாவதாரத்திருமூர்த்திகள் ப்ராக்ருதர்களாலே ப்ராக்ருதமாகவே கருதக் கூடியதாயிருந்தது. இதை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (2—5—8) * சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலையெய்தி * என்று வெட்ட வெளிச்சமாக அருளிச் செய்துள்ளாரே. இவ்விடத்தில் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“ க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர்களுடைய ஹேயமான சரீரத்தினுடைய நிலையை அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தானத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டுவந்தாயிற்று...” என்று. ஆகவே, திருமேனி அப்ராக்ருதமாயிருந்தும் ப்ராக்ருத ஸஜாதீயமானதுபோல, மூத்ரோத்ஸர்ஜநாதிகளும் ப்ராக்ருத ஸஜாதீயமாகவுண்டாயினவென்று கொள்ளக் குறையில்லை. இவையொன்றுமில்லை யென்னில், * அரவணையாய் ஆயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே * என்றெழுப்பி அம்மமூட்டினதுமில்லை; *ஒரு முலையை வாய்மடுத்தொருமுலையை நெருடிக் கொண்டு இரு முலையும் முறை முறையா ஏங்கி யேங்கி யிருந்துணாயே * என்று வேண்டி முலையூட்டினதுமில்லை என்றே சொல்லித் தீரவேண்டும். “ கண்ணனவதரித்ததுமில்லை, இராமனவதரித்துமில்லை; ஏதோ கட்டுக்கதை ” என்பார் வாதத்திலேயே வந்து நிற்கவேண்டும்.

24. இதற்குமேல் சிலர் ஒன்று சொல்லக்கூடும்; ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதிகளுக்கு மூத்ரோத்ஸர்ஜநாதிகள் இல்லையென்று நாம் சொல்லவில்லை; உண்டானாலும் ஹேயங்களானவற்றைப் பரம பக்தர்கள் பேசலாகாது என்கிறோம்—என்று. இதற்குங்கேண்மின்; ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “ தாவகம் ரம்யமத்புதம் அதிப்ரியங்கரம் ” என்றருளிச்செய்த கணக்கிலே எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றது எதுவும் பரமோத்தேச்யமே என்று கொள்ளக்கடவவர்கள் இங்ஙனே சொல்லப் பெறார்கள்.

25. நம்மாழ்வாருடைய அநுபவங்களில் பரம விலக்ஷணமானதோர் அநுபவத்தைக் கேண்மின்; * வளவேழுலகுபதிகத்தில் * உண்டாயுலகேழ் முன்னமே......மண்டான் சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம் மண்கரைய நெய்யூணருந்தோ மாயோனே ! * என்கிற பாசுரத்தையநுபவிக்க அந்தோ ! அதிகாரிகள் யாவர் ? மனிதர்கள் விரேசனங்கொள்வதென்று ஒன்றுண்டு; அதாவது, தேஹத்திற்குள்ளிருக்கும் கச்மலங்களைப் போக்க எண்ணெயுட்கொள்வது. இந்த விரேசநப்ரயோகத்தைக் கண்ணபிரான் தானும் செய்து கொண்டதாக ஆழ்வாரிடம் சொல்லிக் கொண்டானாம்; அதற்கு ஆழ்வார், மாயோனே ! என்றாராம்; அப்பா ! என்ன மாயம் பேசுகிறாய் ? என்றவாறு. இங்கு விவரிக்க வேண்டியதை விரிவுக்கஞ்சி விடுத்தோம்; ஈட்டிலும் நம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகையிலும் விரிவுகாண்க. இது வொரு ஆச்சரியமான அநுபவம். இவ்வநு

ஸ்ரீரா. 25—4.

பவங்களுக்கு இட்டுப்பிறவாதவர்கள் ஏது சொல்லிலென்? ஏது செய்யிலென்? கண்ணனை நீராட்டிப் பூச்சூட்டிக் காப்பிட்ட யசோதை மாந்தெண்ணெயும் போட்டிருளென்பதில் ஐயமுண்டோ?

26. வேதாந்த தேசிகன் யாதவாப்யுதய காவ்யத்தில் (4—64.) *[illegible] — [illegible] வல்லவகேஹிநீநாம் ந ப்ரஹ்மசர்யம் பிபிதே ததீயம்* என்னும் ச்லோகத்தினால், கண்ணன் ஆயர் சிறுமியரோடு ஸம்போகம் செய்திருந்தாலும் அதனால் அவனுடைய ப்ரஹ்மசர்யம் கெடவில்லை என்று உபபத்தியுடன் கூறியுள்ளார். இவ்விடத்து வியாக்யானத்தில் அப்பய தீக்ஷிதர் விரிவாகப் பல விஷயங்களுரைக்கிறார்; கண்ணன் கோபிகளோடு ரமித்தானென்று சொல்லிவைத்து ப்ரஹ்மசர்யம் கெடவில்லையென்றால் இது பொருந்துமோ? என்று சங்கித்துக்கொண்டு ஸமாதானமெழுதிக்கொண்டு போகையில் "[illegible]" என்றெழுதியுள்ளார். இந்த்ரியஸ்கலநபாதகாதபடி கண்ணன் தன்னில் தடைசெய்து கொண்டதாக ஸ்ரீ பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டுளதென்று ப்ரமாணமெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ப்ரஹ்மசர்யஹாநிகரமான இந்த்ரியமே கண்ணனது திருமேனியில் கிடையாதென்று ஒரேவார்த்தையில் முடித்துவிடலாமாயிருக்க, அந்த வழியிற் செல்லாது இந்த்ரிய நிரோதம் செய்திட்டதாகச் சொல்லுவது ப்ரமாண பாரதந்த்ர்யத்தாலிறே.

27. *உண்ட முலைப்பால் அறுகண்டாயுறங்காவிடில்* என்று யசோதை கூறுவதாகவும் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்கிறார். கண்ணன் உறங்காவிடில் பருகின முலைப்பால் ஜரிக்காது என்பதே இதன் பொருள். அஜீரணத்தினால் நம்போல்வார்க்கு என்ன விளைந்திடுமோ அது கண்ணனுக்கும் விளைந்திடுமென்கிறாளென்க. இதனால், விபவாவதாரத் திருமேனி அர்ச்சாவதார திவ்ய விக்ரஹம்போலன்று என்றும், தேஹதர்மங்களெல்லாவற்றையுமுடையதாகவே காட்டப்பெற்றிருந்ததென்றும் தெரிவித்ததாயிற்று.

28. முத்தம் சண்ணம் மொட்டு என்னுமிச் சொற்களுக்கு இவ்வர்த்தம் தவிர வேறு பொருள் ஸம்பவிப்பதாயிருந்தால் அதைச் சொல்லலாமன்றோ வென்று சிலர் வாதிக்கக் கூடும். கேண்மின்; வேறுவகையான பொருள் ஸம்பாவிதமேயன்று; மூலவக்தாவான ஆழ்வார்க்கும், வியாக்கியான கர்த்தாக்களான பூருவாசாரியர்களுக்கும் சிறிதும் உடன்பாடல்லாத பொருளை வலிந்துவலிந்து ஏறிடப் பார்த்தாலும் ஏறாது, ஏலாது. முத்தம் சண்ணம் முதலிய சொற்களை ஆண்குறிக்கு வாசகமாக வேறுயாரும் எந்த நூலிலும் பிரயோகித்ததாகத் தெரியாமையால் இப்பொருள் கொள்ள நியாயமில்லை யென்றொரு வாதம் எழலாம். அம்மம் என்கிற சொல் முலைப்பாலுக்கு வாசகமாகப் பெரியாழ்வாராலும் திருமங்கையாழ்வாராலும் அடுத்தடுத்துப் பிரயோகிக்கப்பட்டுளது. * அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே *உனக்கஞ்சுவன் அம்மந்தரவே* இத்யாதிகள் பெரியாழ்வாரது பிரயோகங்கள். * என்னம்மம் சேமமுண்ணாயே * அம்மமுகந்தினிதுண்ண நீவாராய் * இத்யாதிகள் திருமங்கை மன்னனது பிரயோகங்கள். இச்சொல் நாம் ஆராய்ந்து பார்த்த வரையில் பிறநூல்களிற் காணப்படவில்லை. இவ்வாழ்வார்களது பிரயோகத்தைப் பார்த்துப் பிறர் சிலரும் பிரயோகித்திருப்பினுமிருக்க. சிறு குழந்தைகளின் வழக்கையநுஸரித்து வந்த பிரயோகமிது. [சாச்சி, பாச்சி, மாமு, மம்மு, புவ்வா, பாப்பம் என்பன போல.] இதுபோலவே முத்தம் சண்ணமென்பனவும் குழந்தைகளின் குறியைத் தாய்மார் முதலானோர் வழங்கி வந்த படியையநுஸரித்துச் செய்த பிரயோகங்களே. குஞ்சு என்பது மிப்படியே.

29. இவை ஸர்வாத்மநா இடுகுறிப் பெயர்களல்ல. காரணப் பெயர்களே. வடமொழியில் குறிக்கு வாசகமாக ப்ரஸித்தமான மேட்ரம், மேஹநம் என்னும் சொற்கள் மூத்திரம் பெய்வதை மூலமாகக் கொண்டே தோன்றியவை யென்பதை வடமொழிப் பயிற்சியுடையாரறிவர். நமது வேதத்தில் ஏழாவது காண்டத்தில் *யந் மேஹதி தஸ்மை ஸ்வாஹா*

ன்றதங் காண்க. மேஹநம் என்று மூத்திரத்திற்குப் பெயராய் லக்ஷணயா குறியைச் சொல்லுகிற தென்றலுமொன்று. அதுபோல மூத்ர மென்னுஞ் சொல்லே முத்தமெனத் திரிந்ததென்பர் பலர். சிசுக்களின் குறியை ப்ரேம பாரவச்யத்தினால் முத்தமிடுதலை மக்கள் பெருத மலடர்களுங்கூட இற்றைக்கும் எற்றைக்கும் நன்கறிவர்களாதலால் அது காரணமாகவே முத்தமென வழங்கப் பெற்ற தென்பர் நுண்ணறிவாளர். சண்ண மென்னுஞ் சொல்லின் தத்துவத்தை முன்னமே விவரித்துரைத்தாயிற்று. மொட்டு என்னுஞ் சொல் உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி யென்று தமிழிலும், ரூபகாதிசயோக்தியென்று ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் வழங்குமலங்கார மரியாதையில் குறியைத் தெரிவிப்பதாமென்பதே அச்சொல்லின் உண்மை யென்றும் கீழே விவரித்தோம்.

30. ஆக, இத்தனையுபபத்திகளையும், இவற்றுக்கிணங்கவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களையும் மதியாது மனம்போனபோக்காகச் சிலர் சிறிதுமேலாத பொருள்களை ஏற்றியுரைக்க முன் வந்தால் வருக வருக வருக. அதனால் பூருவாசார்ய வியாக்கியானங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லையாகும். ஒன்று பாருங்கள்; திருவாய்மொழியில் (4—4—7.) *நீறு செவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்* என்ற விடத்துள்ள நீறு என்னுஞ் சொல்லுக்கு பஸ்மமென்னும் பொருளை ஆறாயிரப்படி முதலான எல்லாப்படிகளிலும் கைகொள் கனியாகக் காட்டியிருக்கவும், 'அப்பொருள் அஸம்பாவிதம்; வேறு உண்மைப் பொருள் கேளீர்' என்று சிலர் தங்கட்குத் தோன்றும் பொருளை எழுதிவைப்பாருமுளர். இங்ஙனே பல விடங்களிற் பல விஷயங்கள் காட்டத் தக்கவையுள்ளன. அங்ஙனே சிலர் வேறு பொருள் கூறினால் கூறட்டுமே. மருளினாலோ பிடிவாதத்தினாலோ ஒரு விதத்திலும் ஏலாத பொருளையே ஏறிட்டுரைக்கப் புகுந்து பரிஹாஸ்யராகின்றனரென்கிற தத்துவத்தை யாரே அறியகிலார்.

31. *பெருநீர்த்திரை யெழுகங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்தபலந்தருநீர்* என்றவிடத்து நீர் என்பதற்கு ஜலமென்னும் பொருளையே கொள்ளவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. திருவிருத்தம் இரண்டாவது பாட்டில் "தொழுநீரிணையடிக்கே" என்ற விடத்து 'தொழும்படியான நீர்மையையுடைய இணையடிக்கு' என்று பொருள் கொள்வதுபோலவும் இங்ஙனே பல்லாயிரமிடங்களிற் கொள்வது போலவும் இங்கும் 'பெரியதோர் தீர்த்தபலந்தரும்படியான நீர்மையை [ஸ்வபாவத்தை]யுடைய' என்று பொருள்கொள்வதும் சிறக்கும். [நீர்மையென்கிற பண்புப்பெயரில் மைவிகுதி கெட்டுப் புணர்ந்தபடி.] இப்படி கொள்ளலாமாயினும் பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானம் இப்படியில்லை; "அத்விதீயமான தீர்த்தபலத்தைத்தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது" என்று மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி விளங்காநின்றமையால் இதை மறுத்து வேறு வகையான பொருள் காட்ட அவசியமொன்றுமில்லையென்க.

32. *மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற நம்முடைய ஆழ்வார்களோடொத்த ஞானப்பெருமை வாய்ந்த நம் பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களில் பகையும் பொறாமையுங்கொண்ட அவ்யபதேச்யர்களோடு உறவு கொண்டு அன்னவர்கள் ஊஹிக்கும் பாடபேதங்களையும் ஏலாப்பொருள்களையும் ஆதரித்துக் கூசாமல் தம் பெயரால் வெளியிட்டுக் கொண்டு பூர்வாசாரியர்கள் பக்கலில் பக்தி பாவனை காட்டுமவர்கள் எது எழுதினும் ஸதாசார்ய கடாக்ஷம் பெற்ற ஸத்ஸம்ப்ரதாயரஸிகர்கள் நிலைகலங்கார்களென்று இவ்வளவோடு நிற்போமிப்போது. ... . *

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்சநம்

சொற்பொருள்களின் விமர்சனம் செய்வதென்பது விமர்சசக்தி வாய்ந்த விவேகிகளுக்குற்றது. சொற்களின் உண்மைஸ்வரூபங்களையும் பொருள்களின் சிறப்புகளையும் நேர்வழி நின்று நிரூபித்தல் உலகுக்குப் பேருதவியளிக்கும்; ரஸிகர்களுக்குப் பரமானந்தம் பயக்கும். அப்படிச் செய்யும் நிரூபணங்களில் பிறரை நிந்திக்கும் நோக்கம் சிறிதுமின்றிக்கே, தாங்கள் கண்ட நற்பொருள்களை மாத்திரம் ஆணியடித்தாற்போல் அசைக்க முடியாமல் ஸுப்ரதிஷ்டிதமாம்படி எழுதிவைப்பது தான் நன்னெறியாகும். கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தவாறே கனவிருள் அகல்வதைக் காணுகின்றோம். அதுபோல, நற்பொருள்கள் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டவாறே தீய பொருள்கள் தன்னடையே தேய்ந்து மாய்ந்து சிதைந்தொழியுமாதலால் "இன்னார் இங்ஙனே தப்புப் பொருள் கூறினார், அது பிசகு; அவர் மூர்க்கர்..." என்று தொடங்கி வீணான நிந்தைகளைப் பெய்து ஆர்ப்பாடங்களோ ஆடம்பரங்களோ செய்வது சதுரர்களும் பிராமாணிகர்களுமானவர்கட்கு உற்றதன்று. எந்த நூலில் நிந்தைகளும் ஏளனங்களும் பரிஹாஸங்களும் ஸ்தோபங்களும் தலைகாட்டுகின்றனவோ அந்த நூலில் வித்வான்கள் உகக்கக் கூடிய விஷயம் சிறிதுமிராதென்பது திண்ணம். சில வ்யக்திகளை ஆசைதீர நிந்திக்கைக்காகவே ஏதோ விஷய விசாரமென்று வியாஜமிட்டுக்கொண்டு எழுத எழுகின்றதாக நிச்சயிக்கலாம்.

மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்திகளில் பரிசயமும் அவகாஹனமுமுள்ளார்க்கு தத்வார்த்த நிரூபணங்களில் ஹேளனமும் நிந்தனையும் சிறிதும் தலைகாட்ட நியாயமில்லை. "முத்தம் சண்ணம் மொட்டு என்னும் சொற் பொருள் விளக்கம்" என்றொரு புத்தகம் நமது பார்வைக்கு வந்தது. இதனை இயற்றியவர் ஸ்ரீ.உ.வே. தி.ஈ ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசாரியர். வயோவ்ருத்தரும் ஞானவிருத்தரும் சீலவிருத்தருமான இந்த ஸ்வாமி *அபகதமதமானை: அந்திமோபாயநிஷ்டை: அதிகதபரமார்த்தை: அர்த்தகாமாநபேக்ஷை:, நிகிலஜநஸுஹ்ருத்பி: நிர்ஜிதக்ரோதலோபை:* என்னும் ஆச்சர்யமான விசேஷணங்களுக்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்தும் வீணாகவே காமக்ரோத அஸூயா மாத்ஸர்யாதிகளை ஏறிட்டுக்கொண்டு வழியல்லா வழியில் இளைய புன் சொற்களைக் கொட்டியிருக்கிறாரே! ஐயோ! இந்த சபல ப்ரவ்ருத்தி எதற்கு? இதனால் என்ன ஸாதித்ததாகும்? *வயஸ: [illegible] = வயஸ: கர்மணோர்த்தஸ்ய ச்ருதஸ்ய அபிஜநஸ்யச, வேஷவாக்வ்ருத்திஸாரூப்யமாசரந் விசரேதிஹ* என்கிற ஸுபாஷிதம் எவர்க்கும் எப்போதும் நினைவிலிருக்கவேணுமே. வயதுக்குத் தகுந்த செயலும் சொலவும் இல்லையேயென்று மிக மிக வருந்தவேண்டியதாயிற்று. நிந்தாபரிஹாஸங்களில் சிறிதும் கண் செலுத்தாமல் விவேகிகள் உகக்கும்படியான வழியில் விஷயங்களை மாத்திரம் விளக்கி உண்மைப் பொருளை வெளியிடுவோமென்றெண்ணி "முத்தம் சண்ணம் மொட்டு மெய்ப்பொருள்" என்னும் வியாஸத்தை யெழுதி வெளியிட்டிருக்கிறோமிங்கு.

திவ்ய ஸூக்திகளில் அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணவேண்டியது அவசியமே. நாம் எழுதியவற்றில் குற்றங்குறைகள் இருக்குமானால் அவற்றை நேர்வழியில் பிரமாண உபபத்திகளுடன் தெரிவித்து நம்மை யீடுபடுத்திக் கொள்ளலாம். விஷயங்களைவிட்டு வீண்வம்புப் பேச்சுகளெத்தனையெழுதினாலும் *கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநா ந விவ்யது:* என்பதே நமது நிலைமையாம்.

திருப்பல்லாண்டும் - பெரியாழ்வார் திருமொழியும்.

பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்பெற்ற வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் திருப்பல்லாண்டும் திருமொழியும் அருளிச்செய்தார். இவை தனித்தனியே இரண்டு பிரபந்தங்கள். திருப்பல்லாண்டு பன்னிரண்டு பாட்டுக்கள் தனியே ஒரு பிரபந்தம். *வண்ணமாடங்கள் சூழ் என்று தொடங்கியுள்ள திருமொழி தனியே மற்றொரு பிரபந்தம். உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களின் கொள்கையும் இதுவே. இதில், வரவரமுநி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய மதம் வேறு, தேசிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய மதம் வேறு என்று சிலர் நினைப்பது பொருத்தமுடையதன்று. எம்பெருமானாருடைய நியமனத்தினால் கருட வாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரிசரிதத்தில் ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தின் முடிவு ச்லோகத்தில் * ஏவம் வல்லபதேவபாண்ட்ய ந்ருபதேர் கோஷ்ட்யாம்......க்ருத்வா விச்வஹிதம் ப்ரபந்தயுகளம் ஸ்ரீபட்டநாதஸ் ஸூக்தீ * : என்று, பெரியாழ்வார் இரண்டு பிரபந்தங்களிட்டருளினதாக ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருப்பதை உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் துல்யமாகவே ஆதரிப்பவர்கள்.

வேதாந்த தேசிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் திருப்பல்லாண்டிலிருந்தும் பாசுரங்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்; பெரியாழ்வார் திருமொழியிலிருந்தும் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகரம் எழுதி அச்சிட்டிருக்கின்ற தேசிக ஸம்ப்ரதாய துரந்தரர்கள் திருப்பல்லாண்டு பாசுரங்களுக்கு ஆகரம் குறிக்கும்போது "திருப்பல்லாண்டு—இத்தனையாவது பாசுரம்" என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழிப்பாசுரங்களுக்கு ஆகரம் குறிக்கும்போது, பெரியாழ்வார் திருமொழி—இன்னபத்து, இன்ன பதிகம், இன்ன செய்யுள் என்றும் வேற்றுமை காட்டியே ஆகர நிர்தேசம் செய்திருப்பது அபலபிக்கமுடியாதாகையாலே, திருப்பல்லாண்டும் திருமொழியும் ஒரே பிரபந்தமென்றும் தனித்தனி பிரபந்தங்களல்லவென்றும் முன்னோர்களான தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் கொள்ளவில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

தேசிகப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான பிரபந்த சாரத்தில் *பேரணிந்த வில்லிபுத்தூரானி தன்னில்* என்னும் ஒன்பதாம் பாட்டில் * ஏரணிபல்லாண்டு முதற் பாட்டு நானூற்றெழுபத்தொன்றிரண்டு மெனக்குதவு நீயே * என்றிருப்பதைக் கொண்டு நவீனர்கள் சிலர் 'இது செய்யுளுக்குச் சேரப் பணித்தபடி' என்று கொள்ளாமல் திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே அந்தர்ப்பூதமாக ஸ்வாமி தேசிகன் திருவுள்ளமென்று கொண்டு ஏகப்ரபந்தமே யென்னத் தலைப்பட்டார்கள். இது தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவரும் ஒருமிடறாக இசைந்ததன்று. இரண்டையும் ஏக ப்ரபந்தமாகக் கொள்வதில் மஹத்தான சங்கடமுமுண்டு ; அதுவென்னென்னில்; திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்களைக் காலக்ஷேபம் செய்பவர்கள் திருப்பல்லாண்டு வியாக்கியானம் ஸேவித்து பிறகு இஷ்டமான திவ்யப்ரபந்தங்களின் வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்கிறார்கள். திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்தமல்லாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழியின் ஏகதேசமாகில் ஒரு பிரபந்தத்தை அரைகுறையாக ஸேவித்த பாதகம் நேரும். இப்பாதகத்திற்குத் தப்பிப் பிழைப்பார் ஒருவருமேயில்லையென்றும் சொல்லவேண்டியதாகும்.

ஆகவே, திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்த மன்றென்று கொள்ளுதல் ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்திலும் விவேகிகளான பெரியார்களுக்கு உடன்பாடன்று. திருப்பல்லாண்டு

தொடக்கமென்று எங்கும் வ்யவஹாரமேயொழிய பெரியாழ்வார்திருமொழி தொடக்கமென்று ஓரிடத்திலும் வழங்குவாரில்லை. இப்படி பலகாரணங்களினால் திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்தமென்றே தேசிகஸம்ப்ரதாய தத்வவித்துக்களின் கொள்கை. இந்தக் கொள்கைக்கிணங்கவே பெரிய பரகால ஸ்வாமியின் வியாக்கியானமும் அவதரித்திருப்பது ஸர்வதா கிரவத்யமே. திருவயிந்திரபுரம். S. தேவநாதய்யங்கார், (வ்ருத்தாசலம்)

வித்யாவாரிதி, மதத்ரய நிரூபகேத்யாதி அநேகபிருதபூஷிதராய்
தேசிக ஸம்ப்ரதாய துரந்தரராய் எழுந்தருளி யிருக்கும்
[சிடையர்ட் தாஸில்தார் – புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானம்]
ஸ்ரீ. உ. வே. காளி. ரங்காசாரியார் ஸ்வாமி எழுதுகிறார் ;—

கோழூர். 27—9—50.

திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும் தனித்தனி ப்ரபந்தங்களா ஏகப்ரபந்தமா என்கிற விசாரம் நவீனமாகக் காதில் விழுகிறது. திருப்பல்லாண்டு அவதரித்த காலமே வேறு, பெரியாழ்வார் திருமொழி அவதரித்தகாலமே வேறு. இவ்விரண்டு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் விஷயபேத மிருப்பதுபோலவே காலபேத மிருப்பதும் ஸர்வஜந ஸம்ப்ரதிபந்நமான விஷயம். பாண்டிய ராஜஸபையில் பரதத்வ நிர்ணயம்பண்ணி விரைந்து கிழியறுத்தபோது பெரிய திருவடியின்மீது ஸேவைஸாதித்த பரமபதநாதன் விஷயமாக மங்களாசாஸனப் பொருளதாய் ஸாதித்தது திருப்பல்லாண்டு திவ்யப்ரபந்தம். பிறகு ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் சேர்ந்தபின், கிழியறுத்துப்பெற்ற பொருளைக்கொண்டு கோபுரநிர்மாணாதி கைங்கரியங்கள் தலைக்கட்டினபின் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதார திவ்ய சேஷ்டிதாத்யநுபவ பரீவாஹரூபமாக ஸாதித்தது * வண்ணமாடங்களித்யாதி திவ்ய ப்ரபந்தம். இப்படி காலமும் வேறுபட்டு விஷயமும் வேறுபட்டதாயிருக்க, இவ்விரண்டு ப்ரபந்தங்களையும் ஏகப்ரபந்தமாகக் கொள்வதற்கு ஒருவிதமான ஔசித்யமுமில்லை.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸாரமென்கிற க்ரந்தத்தை அவரருளிச்செய்த மற்றொரு க்ரந்தமாகிய ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தோடு சேர்த்தே நியமேந அச்சிட்டிருப்பதைக்கொண்டு, ஸம்ப்ரதாயமறியாத சிலர் இவ்விரண்டு க்ரந்தங்களையும் ஏகக்ரந்தமாகவே ப்ரமித்துச் சொல்லுவதும் எழுதுவதும்போலவே திருப்பல்லாண்டு விஷயத்திலும் சிலர் பிரமித்தால் அவர்களை உசிதவேதிகளாக நினைக்க இடமில்லையே. இவ்விஷயத்தில் ஸம்ப்ரதாய பேதமிருப்பதாக நினைக்கவுமிடமில்லை.

இப்படிக்கு,
காளி. வங்கீபுரம் ரங்காசாரியர்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் உபயவேதாந்த வித்வான்களான
ஸ்ரீமத். ரொ. வடபத்ரசாயி அரையர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீமத் விஞ்சிமூர்
ஆழ்வார் ஸ்வாமி இவர்களின் ஸ்ரீமுகம்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் 27-9-50.

சிலமாதங்களுக்குமுன்பு (அதாவது சென்ற பங்குனிமாதத்தில்) காஞ்சீபுரத்திலிருந்து வயதுசென்ற ஸ்வாமியொருவர் ஈச்சம்பாடி திருவம்சத்தவர் என்று சொல்லிக்கொண்டு இவ்விடம் எழுந்தருளியிருந்தார். அவர், இவ்வூரில் காலக்ஷேபபரர்கள் யார்?

தித்வான்கள் யார்? என்று கேட்டுக்கொண்டு பல திருமாளிகைகளில் ஏறியிறங்கினர். இவரார்? எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறார்? என்ன விசேஷமாகப் பல திருமாளிகைகளில் ஏறியிறங்குகிறார்? என்கிற விசாரம் அங்கு உண்டாயிற்று. "பெரியாழ்வார் திருமொழியில் முத்தம் சண்ணம் மொட்டு என்கிற மூன்று சொற்களைப் பற்றி அபூர்வமான அர்த்தங் கண்டுபிடித்திருக்கிறாராம், அதைச் சொல்ல வந்திருக்கிறாராம், சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாராம்" என்றார்கள். சற்றுப்போதில் அடியோங்களையும் சந்தித்தார். மேற் சொன்ன விஷயமாகவே காடுபாய்ந்து பேசுகிற முறையில் ஏதோ பேசினர். "இவர்க்கு பூர்வாசார்யர்களிடத்தில் ப்ரதிபத்தியும் கிடையாது, அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளில் அவகாஹனமும் கிடையாது; ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தரான பெரியார்களிடம் கேட்டவருமல்லர்—என்பதை ஐந்தாறு நிமிஷத்திலேயே யாவரும் தெரிந்து கொண்டார்கள். அடியோங்கள் க்ரஹித்ததும் அதுவே. இந்தவார்த்தைகளை அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் நேரிலும் விஜ்ஞாபித்தோம். 'கண்ணனுடைய பும்லிங்கத்தையும் மூத்திரத்தையுமா ஆழ்வார் பேசுவர்" என்று இதையே அடுத்தடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

கடைசியாக அவருக்கு அடியோங்கள் சொன்னதாவது—ஆண்டாள் தம்முடைய திருமொழியில் பதிகந்தோறும் நிகமனப்பாசுரங்களில் பெரியாழ்வாரைப் போற்றுகிறாள். ஒரு பதிகத்தில் "போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்கிறாள். கண்ணனை வாசிகமாக அநுபவித்த வ்யாஸ பராசர சுகாதி மஹர்ஷிகளுக்குங்கூட நிலமல்லாத போகங்களும் பெரியாழ்வார்க்கு உண்டாயின வென்றும் யசோதாதாதாத்ம்ய பாவனையாலே "முத்தமிருந்தவா காணீரே, சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ்சோர, சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க" என்று சிசுப் ப்ராயத்து அநுபவங்களுங்கூட ஆழ்வார்க்கு அமைந்ததுபற்றியே இவரைப் போகத்தில் வழுவாதவரென்று விசேஷித்துக் கொண்டாடினளென்று இவ்வூரிலும் எவ்வூரிலும் பெரியோர்கள் பரம்பரையாக ஸாதிப்பது வழக்கம். தேவரீர் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஒருவரும் செவியேற்கமாட்டார்; ஒரு பெரியவர் சொல்லியும் கேட்டதில்லை. பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தில் ஒருவகையான அநுபபத்தியும் கிடையாது; தேவரீர் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் ஸ்வல்பமான உபபத்தியுமில்லை. தேவரீர் சொல்லும் அபார்த்தங்கள் இந்த திவ்யதேசத்தில் விலை செல்லமாட்டா" என்று சொன்னோம். அப்போது கூட விருந்த பலர் "இந்த திவ்யதேசத்தில் விலை செல்லமாட்டா வென்பதென்? எந்த திவ்ய தேசத்திலும் விலை செல்லமாட்டாவென்று கல்வெட்டாகச் சொல்லலாமே; இவர் சிலநாள் முன் ஸ்ரீ பெரும்பூதூருக்கும் வந்திருந்து ஸ்ரீமதித்யாதி வித்வத் ஸார்வ பௌமரான. ஆஸூரி பெரிய ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலும் இதே விஷயம் சொன்னார்; அந்த ஸ்வாமி சாய்ந்தபடியே ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:, என்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் என்றும் அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு இவருடைய முகத்தையும் நோக்கவில்லை; எழுந்து போய் விட்டார்; மலையேறி மஹார்த்தம் கண்டுபிடித்துவிட்டதாக முத்தமும் சண்ணமும் மொட்டும் சொட்டும் வாய் நிறைந்து எங்கும் இதுவே வாய்வெருவுதலாக இருக்கிறாரிவர்" என்றார்கள். பிறகு அந்த ஸ்வாமி ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் வெளியேறி விட்டார்.

அவர் இப்போது ஏதோ வொருபுத்தகம் சொற்பொருள் விளக்கமென்று வெளியிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. எங்களிடம் சொன்ன அஸம்பத்த வார்த்தைகளையே அதில் ரப்பியிருப்பரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களை ஸதாசார்ய பரம்பரையிற் படிந்து கேளாதவரென்பதைத் தாமே சிலா சாஸனம் செய்து கொள்ள வேண்டியே அவர் புத்தக மெழுதி யிருக்கவேண்டும்.

உபதேச ரத்தினமாலையின் சாற்றுப் பாசுரங்களில் முதற்பாசுர மொன்றையே அந்த ஸ்வாமி ஸதா அநுஸந்தானம் செய்யப்ராப்தம். இப்படிக்கு,

ஆண்டாளரையர் ரெ. வடபத்ரமையங்கார்,
விஞ்சிமூர் ஆழ்வார்.

ஆழ்வார் திருநகரி அப்பன்ஜீயர் ஸ்வாமி.

அப்பன் ஜீயரென்று ப்ரஸித்தரான ஸ்வாமி ஆழ்வார் திருநகரியில் முப்பத்தைந்து நாற்பது ஆண்டுகட்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான உத்தமாச்ரமி. இவர் பகவத் விஷய ப்ரவசனம் வெகு அழகாகச் செய்து கொண்டிருந்தவர். பூர்வாசார்யர்களிடத்தில் பக்தியே வடிவெடுத்தவர். இவர் திருவடிகளில் அர்த்தம் கேட்டவர்களில் இரண்டொரு கிழவிகளே இற்றைக்கும் திருநகரியிலுள்ளார்கள். இவர்களும் இவர்களிடத்திற் கேட்டவர்களும் திவ்ய ப்ரபந்தச் சொற் பொருள்களை பூர்வாசார்ய வியாக்கியான முறையில் உள்ளபடி யுரைக்கவல்லார்கள். சில மாதங்களுக்கு முன்பு காஞ்சீபுரத்திலிருந்து ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமியொருவர் இவ்விடம் வந்திருந்து ஒருவரோடு முத்தம் சண்ணம் மொட்டு ரஸங்களைப் பருகி வார்த்தையாடி விட்டுச் சென்றது அறிவோம். அவர் அந்த ரஸாஸ்வாதத்தின் பரீவாஹரூபமாக ஒரு சிறு புத்தகம் அச்சிட்டிருப்பதில் அப்பன் ஜீயர்ஸ்வாமியிடம் தாம் பொருள் கேட்டதாகக் காட்டியிருப்பது உண்மையன்று. பூர்வாசார்ய வ்யாக்கியான விருத்தமான பொருளை அந்த ஜீயர்ஸ்வாமி நெஞ்சாலும் நினைப்பவரல்லர். பெரியாழ்வாருடைய இந்த விலக்ஷணாநுபவம் ஸகல பக்தர்களினுடையவும் நெஞ்சை யுருக்குமதாய், உபய வேதாந்த க்ரந்த நிர்வாஹகர்களும் "ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரம்பராப்ராப்த ஸகலார்த்த வர்ஷுக வலாஹகா:" என்று ப்ரஸித்தர்களுமான மஹநீயர்களால் எங்கும் ஒருமிடறாக உபதேசிக்கப் படுமதாயிருக்க, இதை இல்லை செய்யப் பார்ப்பதும், அதற்கு என்றைக்கோ திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின — ஒரு பாவமுமறியாத மஹநீயர்களை ஸாக்ஷியிட்டு அவர்களுக்கும் அகௌரவத்தை விளைக்கப் பார்ப்பதும் சிறிதும் யுக்தமன்று.

உலகமெல்லாம் கொண்டாட அவதரித்ததாய் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களுக்குக் கைவிளக்காய், ஸதாசார்ய ஸன்னிதிகளில் நெடுங்காலம் துவண்டு அறியவேண்டிய அரும்பெரும் பொருள்களைத் தேனும்பாலும் நெய்யுங் கன்னலுமமுதுமாகத் திரட்டி யிடும தாய் அமைந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலும் அவ்வுரையாசிரியரிடத்தும் தாம் வெறிதே கொண்ட பகை பொறாமைகளுக்கு வேறு வழிகளில் பரீவாஹம் விடுவது யுக்தமே யன்றி, ஸகல ஸஜ்ஜந ஸம்ப்ரதிபந்நமாய் ஸாத்விகைக போக்யமான ஸமீசீநார்த்தத்தை தூஷிக்கும் முகத்தால் பரீவாஹம் விடுவது சிறிதும் யுக்தமன்று.

இங்ஙனம்
இளையவில்லி. சடகோபாசாரியர்,
(கற்குளம் ஸ்வாமி திருமாளிகை)
வடக்குரத வீதி, ஆழ்வார் திருநகரி.

S. R. மாயக்கூத்த ஐயங்கார்,
திருக்குளந்தை யென்கிற பெருங்குளம்.
(Camp. ஆழ்வார் திருநகரி)

இராவணனுக்குக் கிடைத்த உபதேசங்கள்

—○●○—

பிடித்த பிடி விடாமையில் மூர்க்கனும் முதலையும் ஒரு வகுப்பு என்கிறார்கள். மூர்க்கனுக்கு உலக மெல்லாங்கூடி உபதேசஞ்செய்தாலும், சிறிதும் பயன்படுவதில்லை. இராவணனுக்கு எத்தனை பேர்கள் இதமுரைத்தனர்? எவ்வெவ்விதமாக உபதேசங்கள் தந்தனர்? அதன் பலன் என்னாயிற்று என்பது ஈண்டு நிரூபிக்கப் படுகிறது.

1. இராமபிரான் கரதூஷணாதி வதம் செய்து முடித்தவுடனே அகம்பனன் ஜனஸ்தானத்தினின்றும் இலங்கைக்குச் சென்று இராவணனுக்குச் செய்தி கூற, அவன் துயரமும் கோபமுமுற்றுத் தன் தேரின் மேலேறித் தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கும் தாடகா புத்திரனான மாரீச னிருப்பிடம் வந்தான். மாரீசனால் முறைப்படி மரியாதை செய்யப் பெற்றவவன் அகம்பனனிடத்தில் தான் கேள்விப்பட்ட செய்திகளைக் கூறி, இராமனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கத் தான் வந்திருப்பதாகச் சொல்லி, அதற்கு நீ துணைபுரிய வேண்டுமென்றான். உடனே மாரீசன் அவனுக்கு இதமுரைக்கத் தொடங்கினன். "அப்பா ராவணா! உனக்கு இந்த துர்ப்புத்தியை யுண்டாக்கினவன் யாவன்? உனக்கு நண்பன் போலவிருந்து உண்மையிற் பகைவனாகி உன்னைக் குடும்பத்தோடுங் கெடுக்க நினைத்து உனக்கு இந்த துர்ப்புத்தியை விளைத்தவன் யாவன்? உன்னுடைய மேன்மைகளைப் பொறுக்க முடியாமல் உன்னையும் அரக்கர் குலத்தையும் அடியோடு பாழாக்க வெண்ணியே இப்படிப்பட்ட விபரீத புத்தியை எவனோ உனக்கு உண்டாக்கிவிட்டனன். அவனைப் பரம சத்ருவென்று நீ நினைக்கவேண்டுமே. ராவணா! இராமனுடைய பெருமையை நீ அறியாய். ராக்ஷச வேட்டை யாடுவதில் நிகரற்ற பராக்ரம சாலியான ராமனாகிற சிங்கத்தை நீ வலுவில் சென்று சண்டைக் கிழுத்தாயாகில் நீயும், ராக்ஷச குலமும் பூண்டற்றுப் போய் யமன் வாயில் விழவே நேரும். லங்கேச்வரா! நீ மனத்தெளிவு பெற்று லங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்று மறுபடியும் இத்தகைய துர்ப்புத்தி சிறிதுமுண்டாகப் பெறாமல் இனிது வாழ்வாயாக!" என்று சொல்லிப் போகவிட்டனன்.

2. இங்ஙனே இத முரைக்கப் பெற்ற இராவணன் இலங்கைக்கு மீண்டு சென்றபின் அங்குவந்து சேர்ந்த சூர்ப்பணகையின் சொற்களால் மனந் திரியப் பெற்று, மறுபடியும் மாரீசனிடமே ஓடிவந்து பழைய படியே தன்னெண்ணத்தைக் கூறி இதற்கு நீ துணைபுரிந்தே யாகவேணும் என்று மிகவும் நிர்ப்பந்தித்தான். அப்போது மீண்டும் மாரீசன் மிக விரிவாக ஹிதோபதேசஞ் செய்தனன். "அரக்கர் தலைவனே! நீ சாரர்களை யனுப்பிச் சத்ருக்களின் பலாபலங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை; இராமன் சௌர்ய வீர்ய பராக்ரமநிதி யென்பதையும், தேவாதி தேவ னென்பதையும் நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஐயோ! உனக்கேன் இப்படி விபரீத புத்தி யுண்டாயிற்று? நீ நினைக்கிறபடி இராமனிடத்தில் ஹேய குணம் சிறிதுமில்லையே; அவன் ஸமஸ்தகல்யாண குணக் கடலாண். அரக்கர் குலத்தை வேரோடு பிடுங்கி யழிக்கும் வல்லமை வாய்ந்த இராமனிடம் அபசார புத்தி கொள்ளாதே. இராமனது பராக்கிரமமும், தேஜஸ்ஸும் அளவிட முடியாதவை. எரிகிற நெருப்பை அணுக நினைப்பது முண்டோ? உனக்கு உயிரின் மேல் பற்றிருக்குமாகில், இன்பமாக இன்னமும் வாழவேணு மென்றிருப்பா யாகில் இராமனுக்குக் கெடுதி செய்ய நெஞ்சிலும் நினையாதே. எதிர்த் தலையிலுள்ள சக்தி விசேஷங்களை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ள உனக்கு சக்தி யில்லையே. அவ்விராமனிடம் நான் பட்ட பாடுகளை நெஞ்சால் நினைக்கும் போதும் உடல் நடுங்குகின்றதப்பா! இராம

னுக்கு எள்ளளவும் தீங்கு செய்ய நினைத்தல் தகாது. என் பேச்சை மீறி நடந்தாயாகில் உனக்குக் கேடு விளைந்தே தீரும். ராவணா! எங்குப் பார்த்தாலும் எனக்கு ராம மயமாகவே காண்கிறது. பலவாயிரம் ராமமூர்த்திகளைக் காண்பதுபோலுள்ளதப்பா. அவ்விராமனது அம்புகளினின்று நான் எப்படியோ தப்பிப் பிழைத்து இனி ஒருகாலும் அப்பெருமானிடத்து அபசாரப் படலாகாதென்று உறுதி கொண்டு தவக்கோலம் பூண்டு காலங்கழித்து வருகிறேனப்பா. நான் எப்பொழுதும் ராமனை நினைத்தே திகில்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் "ர" என்னு மெழுத்தை முதலிற்கொண்ட ரத்னம், ரதம் முதலான பேர்களுங்கூட எனக்குப் பயத்தை விளைவிக்கின்றனகாண். அவ்விராமனது பிரபாவம் என்னொருவனுக்கேதெரியும். நீ உயிரோடிருக்க விரும்புவாயாயின் இராமனது பிரஸ்தாவத்தையுங்கூட என்னிடம் செய்ய வேண்டா. எங்கும் ப்ரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவார் பலர் கிடைப்பர்கள்; அப்ரியமாயும் ஹிதமாயுமுள்ள பேச்சைச் சொல்லுவாருமிலர், கேட்பாருமிலர். நான் சொல்லும் ஹிதம் உன் நெஞ்சிற் படவில்லையே. ராவணா! நீ ராமனுடன் விரோதப் படுவாயாயின் நிச்சயமாக உன் பந்துமித்திரர்களுடன் மாண்டு போவாய். ஐயோ! ராக்ஷச வீரர்கள் ராம பாணங்களால் அடியுண்டு தரையில் வீழ்வதை நீ காணப்போகின்றனை; லங்காபுரம் முழுதும் ராம பாணங்களால் சூழப்பட்டு அக்கினிச் சுவாலைகள் நாற்புறமும் நிரம்பப் பெற்று வீடுகளெல்லாம் நீறாகப் போவதை நீ காணப் போகின்றனை. [இத்யாதிகள் மாரீசோபதேசங்கள்]

3. மாரீசனுடைய உபதேசத்திற் கடுத்தபடி பிராட்டியின் உபதேசம் இராவணனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதுவும் பல தடவைகளில் கிடைத்தது. சிலவுபதேசங்கள் கேண்மின்; ராவணா! ராமன் ஆகாசத்திலுள்ள சந்திரனைக் கீழே விழத்தள்ளவும், கடல் முழுவதையும் உலரச் செய்யவும் வல்லவன். உனக்கு ஆயுள் முடிந்து விட்டதனாலேயே அவரிடத்தில் பகையுண்டாயிற்றுனக்கு; உனது லங்காபுரி விரைவில் விதவையாகப்போகின்ற படியால்தான் இராமனைப் பலவாறு இகழ்ந்து பேசுகின்றாய்; மஹாதேஜஸ்வியும் தைவ சக்தி வாய்ந்தவனுமான இராமன் கர தூஷணாதிகளான பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களை அவலீலையாகப் பொடிபடுத்தினவன் காண்; அந்த ரகு குல ராமன் உன்னையும், உன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வதைக்க வல்லவன் காண். [இது ஆரணியகாண்ட வுபதேசம்; இனி ஸுந்தரகாண்ட வுபதேசம்.] இராவணா! இவ்விலங்கா புரியில் எல்லாச் சரக்குகளையும் கொண்டு சேர்த்து வைத்திருக்கின்றனையே, உனக்கு நல்ல வுபதேசங்கள் செய்ய வல்ல ஸத்புருஷர்களைக் கொண்டு சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளவில்லையா? ஸத்துக்கள் இருந்தும் அவர்களை நீ அநுவர்த்திக்கவில்லை போலும். உனக்குள்ள விபரீதபுத்தி இதை நன்றாகக் கோட் சொல்லித் தருகின்றதே. ராவணா! நீ இவ்விலங்கையில் சுகமாக வாழ விரும்புவாயாயின், பயங்கரமான சாவை விரும்பா திருப்பாயாயின் இராமனை நண்பனாகச் செய்துகொள்; அவர் தம்மிடம் உறவு கொண்டாடி வருபவர்களை ஒரு போதும் கெடுக்கமாட்டார். நானும் உனக்காக அவரை வேண்டி உன் பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி செய்வேன். ராக்ஷஸாதமா! ஜனஸ்தானத்திலுள்ள அரக்கரனைவரும் இராமனால் மாண்டொழிந்ததையறிந்து நீ அவரோடு எதிர் நின்று போர் புரிய வல்லமையற்றுப் பல வஞ்சகங்கள் செய்தனை; சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்ட அவருடைய வில் நாணொலியை விரைவில் கேட்பாய்! இராமனாகிற கருடன் ராக்ஷஸ ஸர்ப்பங்களை அவலீலையாகக் கவர்ந்து கொல்ல வல்லவன். புலிகளின் னெதிரே புல்லிய நாய் நிற்க மாட்டாதவாறுபோல, அவ்விராம லக்ஷ்மணர்களின் முன்னிலையில் நீ நிற்கவும் மாட்டாதவன். இராம பாணங்களுக்கு இலக்காகித் தொலைய வேண்டுவதுதான் உனது தலைவிதி போலும். [இத்யாதிகள்.]

4. பிராட்டியின் உபதேசத்திற்குப் பிறகு மாருதியின் உபதேசம் இராவணனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ராக்ஷஸேச்வரா! உனது நண்பனான சுக்ரீவன் உனக்குச் சொல்லியனுப்பிய இத வசனங்கள் பலவுண்டு. நானு முரைக்கிறேன் கேளாய்! வாயுதேவனின்

புதல்வனாய் அனுமனென்பவனான நான் சீதைக்காக நூறு யோசனை விஸ்தார முடைய கடலைக் கடந்து இவ்விடம் வந்திருக்கிறேன். தவ வொழுக்கங்களிற் சிறந்து நீதி சாஸ்திரங்களையு முணர்ந்து கீர்த்தி பெற்று விளங்குகின்ற நீ நன்று செய்தாயல்லை. உன்னைப் போன்ற புத்திசாலிகள் செய்ய முயற்சிகொள்ள மாட்டாத காரியத்தைச் செய் தாயே. ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மணர்கள் சீறிச் சிவந்து நிற்பர்களேல் அவர்கள் தொடுக்கும் அம்புகளின் முன்பு நிற்க வல்லவன் தேவர்களிலும், அசுரர்களிலும், மற்றுள்ளார்களி லும் எவனு மில்லை யென்று உணருவாயாக. ராவணா! இராமனுக்குக் கெடுதி செய்து சுகம்பெற விரும்புவாரு முளரோ? இராமனிடம் நீ கொண்ட பகையை விட்டிட்டா யாகில் உனக்கு நல்லகால முண்டு. இல்லையேல் குலத்தோடும் விநாச மடைவாய். இராமனைச் சாமானிய மனிதனென்று நினையாதேகொள்; உன்னைப் படாத பாடும் படுத் தின வாலியை ஒரே பாணத்தினால் முடித்திட்டவனென்று கேட்டிலையோ? நான் ராம பக்ஷபாதத்தினால் சொல்லுபவ னல்லேன்; நடு நிலைமை வாய்ந்து உனது ஹிதத்தைக் கோரிச் சொல்லுகிறே னிவ்வளவும். ராவணா! தேவேந்திர னாயினும், முப்புரங்களை யெரித்த முக்கண்ணனாயினும் அவனது தந்தையான பிரமதேவனே யாயினும், இவர்க ளனைவரும் ஒன்றுகூடி யாயினும் இராமனுக்குச் சிறிதளவும் தீங்கிழைக்க முடியாது காண்; இராமன் எவனை நிக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவனை அநுக்ரஹிக்க ஒருவனாலுமாகாது. இத்யாதிகள் அனுமனால் கிடைத்த உபதேச நன்மொழிகள்.

5. இதற்குப் பிறகு விபீஷணாழ்வானால் இராவணனுக்குக் கிடைத்த வுபதேசங்கள் அளவு கடந்தவை. அவை ஒருதடவை யல்ல, பல தடவை கிடைத்திருக்கின்றன. "இராமன் மஹா பராக்ரமசாலி; தருமமூர்த்தி; அவனோடு வீண் விரோதம் நமக்குத் தகாது; அவனிடம் அபசார க்ஷாமணம் செய்துகொண்டால் நாம் நாசமடையாமல் நெடுங்காலம் வாழலாம். எவ்வளவு ஆலோசித்தாலும் நமக்குத் தோல்வியே யொழிய வெற்றி யுண்டாக இடமேயில்லை. நம்முடைய ராக்ஷச வீரர்களான மந்திரிகள் உன் னுடைய முகமலர்ச்சிக்காக ஏதோ அஸம்பத்தங்களைப் பேசி உன்னை மயக்குகின்றனர். உனக்கு நேரவிருக்கும் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை நன்கறிந்து நான் உனக்குரைக்கும் இத மொழிகள் அந்தோ! உன் செவியிற் புகவில்லையே. இம்மூவுலகிலும் எங்குச் சென்று லும் விடாது தொடர்ந்து கொல்லக்கூடிய ராம பாணங்கள் இலங்கையிற் புகா வண் ணம் தடை செய்யக்கூடிய நல்லுபாயத்தை எவ்வளவு உரைத்தும் கேட்க மாட்டே னென்கிறாயே. ராவணா! நீண்ட உடலும் கொடிய விஷமுமுள்ள ராம த்வேஷமென்கிற ஓர் பெரிய ஸர்ப்பம் உன்னைச் சுற்றிக்கொண்டு கிடக்கிறது. ராவணா! நான் உனது மேன்மையை விரும்பி நன்றாக ஆலோசித்து உனக்கு நன்மை பயக்கக் கூடிய இத வசனங்களைக் கூறியும் எள்ளளவும் உனக்குப் பயன்படவில்லை. ராம பாணங்களால் உனக்கு நேரப்போகிற அனர்த்தங்களை நன்கறிந்து சகிக்க முடியாமல் இவ்வளவு முரைத்தேன். (இத்யாதிகள்)

6. பிறகு சுகஸாரணர்களின் உபதேசமும் இராவணனுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இவர்கள் ராவணனாலேயே அனுப்பப்பட்டு ராம சேனைகளை வந்து பார்த்து வியப் படைந்து அவனிடம் மீண்டு சென்று கூறுகின்றனர்; ராவணா! ராமனது உருவத்தை யும் படைகளையும் பார்க்கில் அவனொருவனே இலங்கை முழுவதையும் நாசஞ்செய்ய வல்லவனென்று திண்ணமாகத் தோன்றுகின்றது. தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும், அல்லது ஒன்று சேர்ந்த தேவாசுரர்களாலும் ராம லக்ஷ்மணர்களை எதிர்க்க முடியாது. அவர்களை வென்று விடலாமென நீ நினைப்பது வீணான நசையே. அவர்களோடு நீ விரோதம் வைத்துக் கொண்டது போதும்; வீண் கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டு க்ஷமை வேண்டுவ தொன்றே தக்கது. (இத்யாதிகள்)

7. சுகஸாரணர்களின் உபதேசத்திற்குப் பிறகு ராவணனுக்குத் தன் தாயான கைகஸியும் அவித்தனென்னும் பெருங் கிழவனான மந்திரியும் உபதேசம் செய்ததாகத்

தெரியவருகிறது. ஆனால் இவ்வுபதேசமானது மற்ற வுபதேசங்களைப் போலே வான்மீகி முனிவரால் நேர்கொடு நேரே வெளியிடப் படவில்லை; விபீஷணன் மனைவியான ஸரமை அவ்வுபதேசங்களைத் தான் தன் காதால் கேட்டதாக ஸீதையினிடம் வந்து கூறுவதாய் (யுத்த காண்டம், ஸர்க்கம் 34ல்) தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. தாயும் மந்திரிக் கிழவனுமான அவ்விருவரும் 'ராவணா! நீ ராமனுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளுடன் சீதையைக் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்துவிடு; அப்படி நீ செய்யாவிடில் உனக்கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கும் பெரிய அனர்த்தம் விளையும்' இத்யாதிகள் சொன்னதாகத் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது.

8. அதற்குப் பிறகு மால்யவானுடைய உபதேசம் வலிமிக்கது. இவன் ராவணனுக்குப் பாட்டனோடு கூடப் பிறந்தவனென்றும் மதியிற்சிறந்தவனென்றும் கூறப்பட்டுளது. இவன் உரைத்ததாவது "அரக்கர் கோமானே! ஓரரசன் தன் விரோதியின் வலிமையைக் காட்டிலும் குறைந்த வலிமையுள்ளவனாயிருந்தாலும் ஸம பலனாயிருந்தாலும் அந்த விரோதியோடு தான் நட்புக் கொள்ளவேண்டும்; எதிரியினும் விஞ்சிய வலிமையுடையவனாய் இருந்தால்தான் விரோதம் பாராட்டலாம். இவ்விஷயம் நீதி சாஸ்திர ஸித்தமாதலால் துர்ப்பலனான நீ பலவானான ராமனுடன் பகைபாராட்டுவது பொருந்தாது. தேவ ரிஷிகள் கந்தருவர் முதலான யாவரும் இராமனுக்கே வெற்றியைக் கோருகின்றனர். ராவணா! நீ தேவ தானவர்கள் யக்ஷ கந்தருவர்கள் முதலிய உயர்ந்தோரால் மரணம் நேராதிருக்கும்படி வரம் பெற்றனையேயன்றி மானிடர்களையும் வானரர்களையும் மதித்தாயல்லை, இப்போது மஹா பராக்கிரம சாலிகளான மானிடர்களும் வானரர்களும் கரடிகளும் கொண்டைமுசுக்களும் இங்குவந்து கர்ஜிக்கும்படியாய் விட்டது. இவர்களால் உனக்கு மரணம் தடுக்க முடியாததே. இந்த ராமன் கேவலம் மானிடனல்லன், விஷ்ணுதேவனே அரக்கர்களைக் கொல்ல மானிடவுருவம் தாங்கி வந்திருக்கின்றனனென்று உணர்வாயாக. ஆகவே நீ எதிரம்பு கோப்பதை விட்டு வணக்கங் கொண்டே வாழக் கடவை." என்று.

இவ்வுபதேசங்களுக் கெல்லாம் இராவணனுடைய மறுமொழி என்ன வென்பதை நாம் விவரிக்க வேணுமோ? கடைசியாக மால்யவானுக்குச் சொன்ன மறுமொழியை மாத்திரம் இங்குத் தெரிவிப்போம். [யுத்தகாண்டம் முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கங்காண்க] 'ராவணனுக்கு விநாச காலம் சமீபித்து விட்டதனால் மால்யவான் சொன்ன ஹிதமான வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மிகுந்த கோபத்துடன் மறுமொழி கூறுகிறான்' என்று வான்மீகி முனிவர் அவதாரிகையிடுகின்றார். அவன் கூறின மறுமொழியாவது—" கிழவனே! ராமன் ஓர் மானிடனாகையால் அற்ப பலமுடையவன். குரங்குகளைத் துணைகொண்டவனாதலால் நிஜ பலமில்லாதவன், தந்தையால் துரத்தப்பட்டு வந்தவனாதலால் ராஜ்ய மில்லாதவன். நானோ ராக்ஷஸ ராஜன், தேவர்களையும் நடுங்கச் செய்பவன் எல்லாவித பராக்கிரமங்களினாலும் குறை யற்றிருக்கின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னை நீ குறைவாகப் பேசினது உனது மூர்க்கத்தனம். இராமன் ஏதோ கடலில் அணை கட்டிவிட்டானென்றால் இதில் என்ன வியப்பு? அவன் இங்கு வந்து உயிரோடு திரும்பப் போகிறதில்லை; நான் ஒருவரையும் வணங்கப் பிறந்தவனல்லேன்" என்று இந்த வார்த்தைகளையே மீண்டும் மீண்டும் மொழிந் தொழிந்தான் இராவணன்.

மஹாவீர மஹாசூரர்களானோர் திரள்திரளாக மாய்ந்துமுடிந்து போவதைக் கண்டுங்கூட அவன் விதியின் பயனையே பெற்றொழிந்தான். பிறருடைய உபதேசங்களும் பயன் படவில்லை; தான் கட்கூடாகக் கண்ட பெருமைகளும் பயன்படவில்லை. மதியைக் காட்டிலும் விதியே வலிதென்று தேறிற்று.